

baretta

magazine

NUMMER 7 • FEBRUARI 2020

LENNART ANDERSSON

**JOHAN BODING / 10CC / TORBJÖRN CARLSSON / ÅMÅLS BLUESFEST
RUDY HEMMINGSEN / LISA VINTFJÄRD / ROBERT ELEHN / VIDEOVERKSTAN**

Sidan 2

Hur ser ert skrivbord ut? Att man har olika rutiner på hur ens skrivbord ser ut har jag märkt genom åren. Mitt är i regel "kliniskt rent" oavsett hur mycket jag har att göra. Eller rättare sagt, ju mer jag har att göra, desto renare blir det runt om mig. Sedan finns det ju mina totala motsatser. De vars skrivbord ser ut som ett bombnedslag. Alla sätt är rätt. Man har sina egna ritualer för att skapa ordning och reda. Struktur är mitt sätt. Sedan en tid tillbaka har mitt skrivbord varit helt tomt på innehåll, då det har varit mycket att göra både på jobbet och privat. Inte ens en knappnål på det, jag lovar. Jag undrar hur mina Barettakollegors skrivbord ser ut. (Jo, det ena ser jag ju varje dag och där ser det ut att vara under kontroll)

Nu undrar ni förstås varför jag skriver om detta? Jo, detta nummer är fullspäckat med otroligt spännande reportage och möten med personer som vi vill att ni ska få höra talas om. Vad sägs om ett reportage om Lisa Vintfjärd, som studerar på dans- och cirkushögskolan? Vi berättar om filmer som spelats in i Dalsland och det är faktiskt en hel del visar det sig. Baretta har även intervjuat Lennart "Kral" Andersson, och den danske fotografen Rudy Hemmingsen bara för att nämna några. Tony har även träffat gitarristen Torbjörn Carlsson, och även trummisen Niklas Bergsland. Vi kan också visa bilder från Johan Bodings Queenkonsert, och från en fantastisk konsert med 10 CC på Malmö Live arena. Och inte att förglömma – Terjes fantastiska bilder från ovan. Ni kanske förstår att detta nummer, som är nummer sju i ordningen, är fullspäckat. Enjoy!

Maria Olsen
Ansvarig utgivare

Omslagsbild: Lennart "Kral" Andersson. Foto: Tony Berg

Ansvarig utgivare

Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig

Maria Olsen

Redaktör

Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Layout

Tony Berg
tony@tonyberg.com

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Maria Olsen

Har fotografen som hobby. Arbetar med hemsidor och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Har varit medarbetare i två böcker, varav den ena fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Gick en högskoleutbildning våren 2019 i källkritik bland viraler, alternativa fakta och fejkade nyheter. Nästa projekt? Förutom denna tidning och en fotografkurs på Mittuniversitetet även att slutföra arbetet med sin egna bok!
Instagram: **marisklick**

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/ naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i två utgivna fotoböcker.
Instagram: **grappa59**

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska och har genom åren hunnit med att ge ut fem böcker och medverka i ytterligare en handfull. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest. Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och var under ett antal år med på Blues at Sea och ställde ut bluesbilder. Tony arbetar för närvarande med tre olika bokprojekt.
Instagram: **tonyberg64**

04

12

28

50

56

84

Nummer 7

baretta
FEBRUARI 2020

04 Rudy Hemmingsen gjorde hobbyn till yrke

Rudy Hemmingsen är en av Danmarks mest erkända naturfotografer. I detta nummer får du veta mer om honom

12 Lennart Andersson med fotboll i blodet

Karriären som fotbollstränare har tagit "Kral" ända till Sierra Leoene där han var assisterande förbundskapten

28 Torbjörn Carlssons går fortsatt sin egen väg

Musiker, kompositör, producent och skivbolagsdirektör. Han har många titlar, allt kretsar kring musiken för Torbjörn Carlsson

44 Videoverkstan var en bra plantskola

Videoverkstan i Åmål var från början tänkt att skapa lokal-tv, men så blev det inte, men det genererade en rad fina karriärer

46 Dalsland populärt bland filmskapare

Det har spelats in en hel del svenska och utländska filmer i Dalsland genom åren. Se vilka du kommer ihåg

48 Sven-Ingvars åker ut på turné igen

Sven-Ingvars fortsätter turnén som inleddes med några datum i slutet av 2019. Bland annat blir det två konserter i Karlstad i vår

50 Närmare än du tror – Robert Elehn

I detta nummer är det Robert Elehn som får presentera sig och vad som rör sig i hans huvud och liv, spännande läsning

52 Lisa Vintfjärd satsar på dansen

Lisa går på Cirkus- och danshögskolan i Stockholm med tonvikt på dans och koreografi, Lisa är inne på sitt fjärde år i utbildningen

56 Johan Boding – Night of Queen

Johan Boding och hans band har hyllat Queen med flera olika shower i drygt tio år. Nu är senaste showen ute på turné

64 Möns Klint en fantastisk plats i Danmark

2011 besökte Terje och Maria Olsen ön Mön sydost om Själland där de lodräta vita klipporna bjöd på en fantastisk upplevelse

80 Klimatsmart, saffransdoftande fiskgryta

Barettakocken BeA Nilsson har skapat en fantastisk fiskgryta med lite gott och blandat från sin pyttlåda av frysta rester

84 Bluesföreningen laddar för 29e bluesfesten

Joanna Connor, Lil' Jimmy Reed, Erja Lyytinen och en rad ytterligare artister ska locka publiken till Åmål och bluesfesten

96 Batteristen – Niklas Bergsland

Vi tittar lite närmare på Niklas Bergsland och hur det kom sig att han började spela trummor och vad musicerandet givit honom

99 På skivtallriken

Sara Kalén Skoog och Peter Elfstedt delar med sig av vad de lyssnar på för musik just nu och vilken skiva som var deras första

Rudy Hemmingsen

För några år sedan var vi på semester på Möns Klint i Danmark. Med sina vita kritklippor är Möns helt fantastiskt att få se och uppleva. Man får känslan att man är vid Dovers vita klippor och som hobbyfotograf blir man faktiskt helt tagen.

På en av våra vistelser beslutade vi oss för att ta en båttur, vi ville ju se klipporna på avstånd. Och framför allt se om vi kunde få en annan

komposition på bildernas. Varhelst man är på denna plats, så har man en otrolig utsikt över Östersjön, så båtturen ville vi absolut göra.

Under denna tur hade vi dessvärre lite otur med vädret. Dimman lade sig tät över klipporna. Helt bortkastad var inte denna båtutflykt eftersom den danske fotografen Rudy Hemmingsen befann sig på samma båt.

Vi började prata där på båten och har sedan dess hållit kontakten. Om jag bara hade anat vilken meriterad fotograf jag hade turen att träffa, vete sjutton om jag inte hade beställt en privat fotokurs där och då. Så det kanske inte var så dumt med den där dimman trots allt. Som den teknikintresserade person jag är, hade jag nog till och med bett att få klämma på en riktig Hasselbladare.

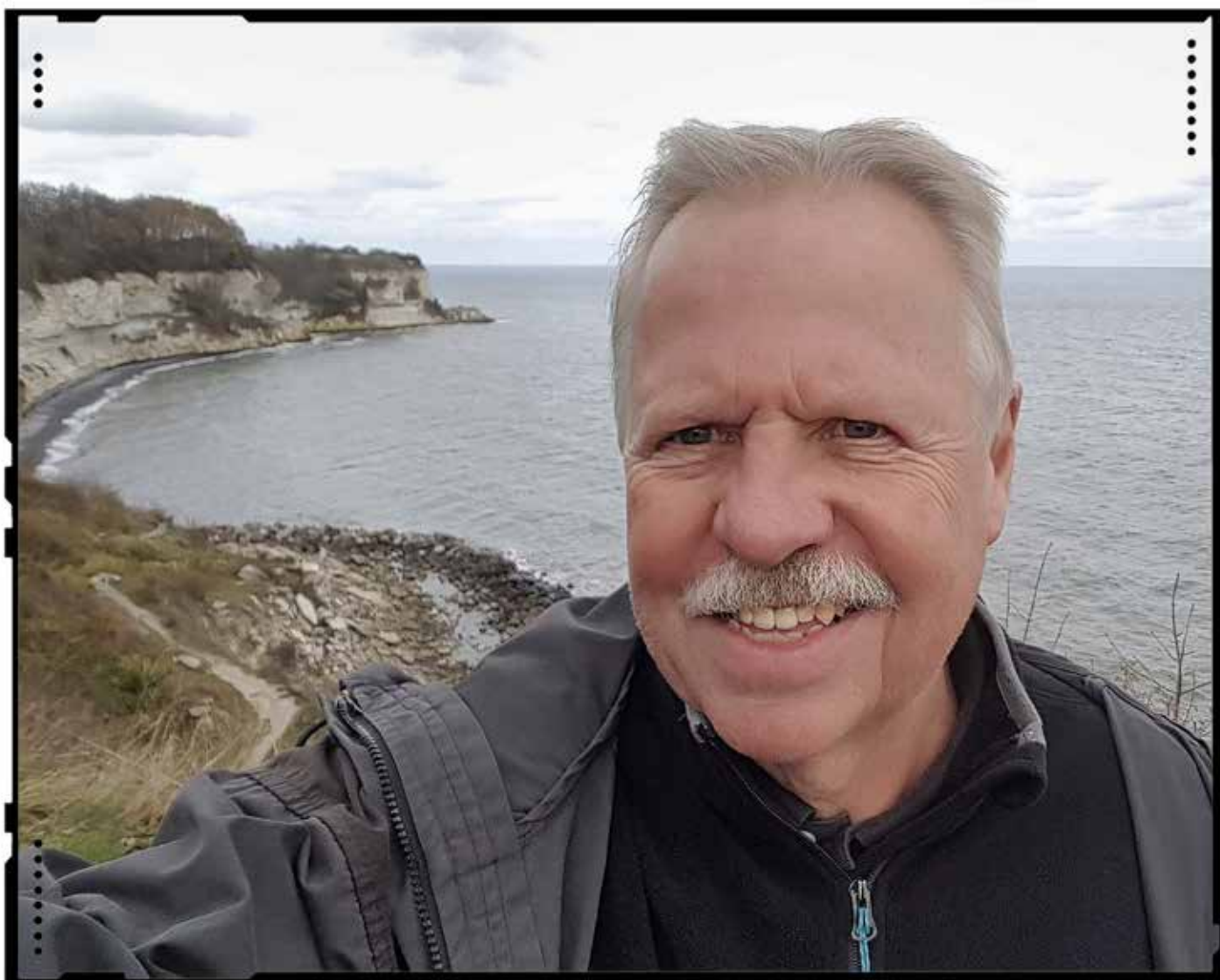
Barettan passar förstås på att berätta om Rudy.

Kan du berätta lite för oss vem Rudy är?

Jag har fotograferat sedan jag var sju år gammal, och hade fått överta min brors gamla bälgkamera. För mina sparade slantar köpte jag sedan ett par rullar svartvit film. På en tur till Nordskoven som vi sedan gjorde, tog jag några riktigt fina bilder på några gamla ekträd som växte där. När jag tänker efter var det nog starten på mitt intresse för fotografi. Från den stunden hade jag kameran med mig närhelst jag gick ut.

Med tiden så uppdaterade jag förstås min utrustning, och jag fixade till och med till ett eget mörkrum. 1974 gick jag ur gymnasiet, och nu blev jag fotograf "på riktigt". Många trodde att jag skulle tappa intresset för fotografien som hobby då, men det har faktiskt aldrig skett. Jag har ett talesätt, och det är: "så länge jag kan svinga mina ben ur sängen, så ska jag ut och ta bilder!"

Arbetsmässigt har jag testat på massor av saker. I min ungdom arbetade jag på Billedet Bladet och Danmarks Radio till exempel. Under några år arbetade jag också som konsulent för Hasselblad. Under större delen av mitt yrkesverksamma liv har jag dock arbetat som frilansande fotograf och levererat bilder till både tidningar och företag. Jag har i mitt arbete haft turen att resa mycket, och en av mina kunder har varit resemagasinet Vagabond. Jag har också jobbat en hel del för

Politikens förlag som ger ut reseboksserien "Turen går till".

Camera Natura, den svenska tidningen som obetingat kan kalla sig en av världens finaste tidskrifter, har gjort reportage om mig flera gånger.

Från 2012 till 2015 arbetade jag med ett bokprojekt om Möns Klint, Stevns Klint och Faxø kalkbrott. Boken om Stevns Klint har faktiskt kommit ut i två upplagor, men alla upplagor är slutsålda.

För tre år sedan tog jag faktiskt beslutet att gå i pension. Jag hade då arbetat som fotograf i 40 år. Att slippa stressen och alla korta deadlines är faktiskt skönt. Nu njuter jag av min frihet, och min vackra utsikt. Jag bor vid Stevns Klint, bara ett stenkast från Östersjön.

Varje dag går jag en lång tur med min

kamera, och tar bilder bara för min egen skull. På ett sätt känner jag det faktiskt som att cirkeln är sluten, eftersom jag återigen tar bilder på det jag brinner för. Det är ingen kund som sitter och väntar, det är ingen som ska köpa mina bilder – jag tar bilder med hjärtat, helt enkelt för att jag inte kan låta bli.

Har du något favoritmotiv på Möns och Stevns Klint?

Möns Klint är en 6 kilometer lång sträcka med ett pärlband av fina ställen. Om jag måste välja ett av dessa så blir det Forchhammers Pynt med utsikten mot Drottningstolen. Jag valde faktiskt den vyn som förstasida på min bok om Möns Klint.

Har du någon favoritdestination, något ställe du gärna återvänder till?

Jag älskar hela det nordiska området, och

Ovan, uppifrån och ned: En sommarkväll i Stevns klint. En tidig morgon vid Östersjön. Kyrkan vid Vidareidi, Färöarna.
Stora bilden: Soluppgång vid Faxe kalkbrott.
Foto: Rudy Hemmingsen

har varit illustratör på flera böcker om Sverige, Finland, Färöarna, Island och Grönland. Jag har dessutom varit medarbetare på flera artiklar om Norge och Svalbard. Så jag har varit Norden runt. Många gånger. Jag är också otroligt förälskad i Maldiverna, som jag har besökt fem gånger. På denna destination arbetade jag faktiskt en hel del med undervattensfotografering.

Då undrar vi förstås motsatsen. Är det något

ställe som du inte gillat att fotografera?

Nej, faktiskt inte. Jag tycker att alla ställen jag besökt har haft massor av goda upplevelser och fotomöjligheter. Det handlar egentligen bara om att öppna ögonen och inte vara dömande.

Har du något ställe som du inte besökt – men som ligger med på din "bucket-list"?

Jag har nog besökt de flesta ställen jag drömt om, fast det är faktiskt ett ställe som jag

gärna skulle vilja bocka av. Antarktis! Och dit lär jag inte komma, då det kostar otroligt mycket att ta sig dit. Pengar som en pensionär inte har.

Har du några tips om vad som ska finnas i en fotoryggsäck? Något som vi ska tänka på och aldrig glömma?

Ta med rikligt med minneskort och fullt uppladdade batterier! Man får aldrig stå utan varken ström eller minne.

Vad har du för kamera?

Förut fotograferade jag med en Hasselblad och en Fuji GX 617 panoramakamera. Till mina svartvita landskapsbilder använde jag en Linhof Master Technica 4*5. Sedan den digitala fotografins intåg har jag primärt använt en Canon DSLR med Zeiss objektiv.

Vilket bildbehandlingsprogram använder du?

Jag gör nog som de flesta och använder Adobe Photoshop och Lightroom.

Ovan, uppifrån och ned: På Grönland hittar du världens mest skeva utedass. Vidunderlig utsikt på Färöarna. Det vackra Möns klint. Stora bilden: Fjäll vid Prins Christians sund, Färöarna.
Foto: Rudy Hemmingsen

Vilket är det vanligaste misstaget man gör som hobbyfotograf, och har du något bra tips till oss?

Oj, vilken svår fråga. Jag har aldrig varit rädd för att göra fel, det viktigaste är faktiskt att man ska bli klokare av misstagen man gör. Ett annat råd – man tar faktiskt inga bilder hemma i soffan. Så, ta med dig kameran och gå ut och fotografera. De fina motiven väntar därute på dig!

Vilket är ditt bästa fotominne?

Det var från en resa till världens största nationalpark på nordöstra Grönland. Ett stort område på 972 000 kvadratkilometer med en fantastisk natur och ett landskap som är så vackert att man blir stum.

Vilket är ditt värsta fotominne?

På en av mina resor till Grönland var jag tuff nog att gå lite för långt ut på en klippa. Det visade sig att den var mycket hal, och det var mycket mycket nära att jag hamnade i den

iskalla fjorden. I absolut sista stund fick jag tag på en sten och orkade dra mig upp igen. Däremot fick jag en hel del blåmärken och ett trasigt objektiv.

Vad är dina närmaste framtidsplaner?

Jag har inga stora planer framöver, mer än att få frisk luft och försöka fånga fina bilder av Möns- och Stevns Klint. Till sommaren tänkte jag ta en tur till Bornholm. Och vet du, när jag vinner på Lotto åker jag till Antarktis!

Kan du berätta något om dig som andra inte vet om?

Jag älskar fotoböcker och ett gott rödvin!

Vilka är dina favoritfotografer?

Oj, det är många, men måste jag välja några så blir det Ansel Adams och John Sexton.

Maria Olsen

Rudy hittar du på Instagram:

@rudy_hemmingsen och @rudy_stevns

Överst vänster: Norra delen av Möns klint
Nere till vänster: Magdalena fjord på Svalbard
Ovan: Utsikten mot Drottningstolen är med sina
128 meter högsta punkten på Möns klint
Till vänster: Istraälven i Norge
Foto: Rudy Hemmingsen

LENNART KRAL ANDERSSON

Lennart "Kral" Andersson har hunnit med en hel del inom fotbollen sedan han började som knatte i IFK Åmål i början av 1970-talet. Åtta seriesegrar som spelare och ledare, fem DM-titlar i fyra olika distrikt samt förbundskaptensuppdrag i Sierra Leone.

– Det har blivit en och annan träning genom åren, skrattar Lennart Andersson.

IF Vikens P9 1975. Övre raden från vänster: Rune Pettersson, Peter Carlsson, Jan Forslund, Per Deland, Sten Tolgfors, Mikael Berg, Tony Berg och Jan Broström. Främre raden från vänster: Willy Schullström, Lennart Andersson, Bernt Årehult, Rick Olsson, Niklas Svensson, Peter Nilsson och Anders Ågren.

Foto: Privat

Karriären började i IFK Åmål 1973 när den då 7 år gamle Lennart Andersson gjorde sin första träning i Åmålskamraternas lag för pojkar födda 1966-67.

– Jag minns att jag hade Bo Thorsmyr som min första tränare. Det var en spännande ny värld.

Det blev dock bara ett år i IFK Åmål innan han bytte till IF Viken.

– Anledningen var ganska enkel egentligen. I Viken fanns det ett rent 66-lag och många av mina kompisar spelade där. Det var många som blev duktiga fotbollsspelare som Arnar Andersson, Peter Nilsson, Mikael Berg, Niklas Dahlman, Willy Schullström med flera.

Första åren hade de Jan Broström som tränare, sedan blev det Rune Pettersson och han följde laget tills de blev 15 år då tog Leif "Höna" Andersson och Christer Heimdahl över. Laget var Dalslands bästa juniorlag den säsongen. Säsongen 1981 blev Kral också uttagen i Dalslandslaget.

1983-94 spelade han i Vikens juniorlag, detta var under Bo Johanssons

första sejour i IF Viken då A-laget gick riktigt bra i serien med spelare som Janne Mossberg och Bo Larsson. Förutom spel i pojklag och juniorlag blev det också en del matcher i B-laget och träningar med A-lagstruppen.

– Viken hade ett fantastiskt juniorlag i början av 1980-talet, och vi hade en av Västsveriges bästa juniorer, Ingi Andersson, i laget. Han borde ha spelat högre upp i divisionerna.

1985 var det dags att göra lumpen, så under den säsongen spelade Kral i Grane IK, där blev han kvar även nästa år. 1987 vände han tillbaka till IF Viken där Lennart Sjöfle Johansson tagit över som tränare. Året före hade laget åkt ur trean och 1987 slutade Viken i mitten av fotbollsfyran.

Nästa säsong kom Christer Nätth in som ny tränare i klubben, men det var en säsong som inte bjöd på mycket spel för Lennart Andersson.

– Jag fick en lungmuskelinflammation. Jag spelade tidigt på våren, sedan var det bara att vila. Jag spelade visserligen lite i Korpen i väntan på ok från läkaren, men säsongen var i princip över när jag fick börja igen.

Efter den säsongen lämnade Kral Viken för spel i Svanskogs IF där han återigen fick Bo Thorsmyr som tränare. Lennart Andersson spelade i Svanskog åren 1989-1993, och det var framgångsrika år för klubben. 1990 kom Janne Mossberg till klubben som spelande tränare. Svanskog gick från spel i sexan till fotbollsfyran på några säsonger.

– Det var ett bra lag med en bra struktur och många vinnarskallar. Det var ofta tufft på träningarna och Janne Mossberg kunde verkligen motivera spelarna, och var dessutom bra på plan.

Sista säsongen som spelare blev 1994 i klubben där allt började 21 år tidigare, IFK Åmål. Samtidigt började han också träna Kamraternas lag för spelare födda 1980 med killar som Dan Rahmn, Martin Nyström, Christian Beck. Det laget tränade han i tre säsonger med en serieseger som resultat sista året. Samma år började han också som ledare för Dalslands distriktslag för spelare födda 1983 respektive 1986. I det första laget fanns spelare som Christoffer Gamnis, Jon Åttingsberg och Peter Johansson med flera. Bland spelarna födda 1986 fanns David

IF Vikens seriessegrande juniorlag 1982. Övre raden från vänster: Ingvar Larsson, Fredrik Hoffback, Tommy Gabrielsson, Ulf Andersson, Håkan Skogh, Arnar Andrésson, Anders Ågren och Jan Ekberg. Främre raden från vänster: Tomas Karlsson, Martin Ekvad, Lennart Andersson, Niklas Dahlman, Ingi Andrésson, Christer Lundberg och Mikael Lindstrand. Främst: Peter Reuter.

Foto: Privat

Johannesson, Thomas Sääv, Pontus Johannesson (lillebror till Marcus Johannesson).

– Det var roligt att träna distriktslagen. Många duktiga killar och vi hade alltid lika roligt på elitpojkligan, säger Kral.

1998 tränade han IFK Åmåls pojkallesvenska lag och det blev matcher mot storklubbar som IFK Göteborg och BK Häcken. I det senare laget fanns då spelare som Tobias Hysén och Kim Källström.

Sista säsongen på 1900-talet var det dags för Kral's första uppdrag som seniortränare då han tillsammans med Claes-Göran Emanuelsson. Säffle var nykomlingar i Division 3 Västra Svealand och slutade på en fjärde plats i serien.

– Det var ett roligt men tufft år. Förutom Säffle FF så tränade jag även Dalslands distriktslag och IFK Åmåls juniorlag. Så det blev väldigt mycket fotboll den säsongen.

Kamraternas juniorlag var bra och spelade 18 matcher i serien och släppte bara in 5 mål på hela säsongen.

Inför 2000 års säsong väntade nya

utmaningar för Lennart Andersson. Han hamnade i Ljungskile SK som assisterande tränare till Janne Jönsson. Han hade en lång och framgångsrik karriär som spelare i Halmstads BK och är den som gjort flest A-lagsmatcher i klubbens historia, 557 matcher blev det för Halmstad. Janne Jönsson kom till Ljungskile 1998. Då hade han precis avslutat en handfull säsonger som tränare för japanska Sanfrecce Hiroshima och Vissel Kobe.

Det var också första säsongen av den nyskapade serien Superettan. Malmö FF och Djurgårdens IF hade åkt ur Allsvenskan föregående säsong och gjorde upp om seriesegern, och det var till slut Djurgården som vann. För Ljungskile gick det tyngre. Laget slutade på en 15:e plats och fick lämna Superettan tillsammans med Åtvidabergs FF och Gunnar IS.

– Det var tungt att åka ur serien, men det finns ändå saker man minns från den säsongen. Dels fick jag se en ung Zlatan Ibrahimovic. Han visade att det fanns en stor spelare på gång i honom, men han visade också att det fanns mindre roliga sidor av honom. Det var

ingen stor sportsman. Den säsongen är också den enda då jag fått vara med och möta ett engelskt klubbtag då Ljungskile spelade en träningsmatch mot Leeds United, och det var då de var riktigt bra med spelare som Alan Smith, Lee Bowyer, Mark Viduka, David Batty, Rio Ferdinand, Robbie Keane och Lucas Radebe.

Träningsmatchen på Skarsjövägen slutade 5-3 till Leeds. Laget slutade fyra i Premier League den säsongen och gick även till semifinal i Champions League där de åkte ut mot Valencia. Det blev 0-0 på hemmaplan och sedan förlust i Valencia med 0-3.

Janne Jönsson lämnade Ljungskile efter degraderingen men Kral stannade kvar och blev assisterande tränare åt Lars-Gunnar Hermansson. Klubben byggde upp ett nytt ungt lag och fick bra fart på spelet. Laget vann serien och fick kvala mot Ängelholm. De förlorade borta med 0-2 och ledde hemma med 1-0 innan Ängelholm kvitterade till 1-1 i slutet av matchen.

– Det var en tuff avslutning på en annars bra säsong. Att vinna en serie och inte få gå direkt upp är inte roligt.

IFK Åmåls P16-lag 1996. Här med ledarna Bengt Pettersson, Lennart "Kral" Andersson och Tony Beck. Laget gjorde en riktigt bra säsong och vann bland annat Dalslands P16-serie.

Foto: Privat

Den följande säsongen i tvåan blev tuffare. Laget kom inte riktigt upp i samma standard som föregående säsong och slutade på sjätte plats. Serien vanns av nystartade FC Trollhättan, men även denna gång misslyckades seriesegraren i division II Västra Götaland i kvalet där Falkenberg blev för svårt.

– Efter tre säsonger som assisterande tränare i Ljungskile kände jag att det räckte, jag ville göra något nytt.

Kral hamnade i värmländska IFK Ölme. Laget slutade fyra i serien som vanns av IK Brage. Även om det gick ganska bra i Ölme blev det bara en säsong.

Istället vände han tillbaka till Ljungskile där engelsmannen David Wilson tagit över som tränare. Han hade spelat med Ljungskile när laget var i Allsvenskan 1997. Men nu var Wilson tillbaka, denna gång som tränare. David Wilson fotbollsfostrades av Sir Alex Ferguson i Manchester United.

Den säsongen vann laget division 2 Västra Götaland och besegrade sedan Väsby IK i kvalet med 2-0 hemma och 1-0 på bortaplan, därmed var laget till-

baka i Superettan. Mitt under säsongen fick Kral ett samtal från Stenungsunds IF. Lagets tränare, Martin Holmberg med förflutet i IFK Göteborg hade sagt upp sig och Stenungsund undrade om Kral kunde ta över laget under hösten.

– Jag funderade lite och sade sedan ja. Det gick att lösa vid sidan av mitt uppdrag i Ljungskile.

Stenungsund parkerade i botten av av tabellen efter våren men lyckades behålla sin plats i trean via kvalspel.

– Men där kände jag att det blev för mycket. Det var fotboll sju dagar i veckan, och även om jag verkligen gillar fotboll så blev det för mycket. Så jag vände blickarna hemåt.

Det innebar att han tog över som tränare i IF Viken som då spelade i division 4 Bohuslän/Dalsland. Då hade Viken ett riktigt bra lag med hemvändare som Tord Persson (Hertzöga), Stefan Persson (Brage) tillsammans med spelare som Linus Fritzon, Jimmy Lundberg och Joakim Ågren.

Viken slutade på fjärdeplats i serien, precis före lokalkonkurrenten IFK Åmål.

2006 var det sedan dags för det första utlandsäventyret. Kral blev tränare för Brumunddal IF i norska fotbollstvåan.

Klubben och samhället ligger mellan Hamar och Lilleström. I serien fanns också sex nordnorska lag, så det blev en del långa resor.

– Det var fantastiskt fint i norra Norge men det slet ordentligt med alla resor. Vi var i Alta inför en match, men solen gick ju aldrig ned så det var i stort sett omöjligt att få en blund i ögonen natten före matchen. Jag kommer ihåg att jag gick ut vid två på natten när jag inte kunde sova och det var folk överallt.

Laget hade en jobbig säsong men lyckades hänga kvar i tvåan efter en bra avslutning.

Nästa stopp på fotbollsresan var i Trollhättan där Kral tillsammans med Lars-Olof Mattsson tog över FC Trollhättan i division I Södra. Det blev en sjätteplats i serien, men det fanns saker att komma ihåg från den säsongen.

– I laget hade vi en 16-åring som hette Tom Pettersson som redan då visade att han skulle bli en riktigt bra spelare.

Via Åtvidaberg och OH Leuven i Belgien hamnade han i IFK Göteborg och därefter Östersund. Han skrev i december förra året ett nytt kontrakt

Svanskogs IF som vann division VI 1991. Övre raden: Patrik Borglund, Tommy Ivarsson, Bernt-Åke Karlsson, Stefan Edberg, Mikael Säveland, Janne Mossberg (spelande tränare), Stig-Arne Karlsson, Thord Eriksson, Sverre Heggelund, Johnny Elofsson, Kenneth Johansson och Leif Scott. Främre raden: Bengt-Åke Karlsson, Kenth Johansson, Lars-Aine Karlsson, Niklas Andersson, Lennart Andersson, Henrik Nilsson och Stefan Forsberg.

Foto: Privat

Ljungskile SK, seriesegrare i division II 2004. Lennart Andersson var assisterande tränare till engelsmannen David Wilson (längst till höger på övre raden) som tidigare hade spelat med Ljungskile i Allsvenskan. Med i det seriesegrande laget var bland annat veteranen Jörgen Wålemark och en ung lovande Erik Lund som sedan hamnade i IFK Göteborg i Allsvenskan..

Foto: Privat

Lennart Andersson går igenom lite detaljer med David Sällström som är på väg att hoppa in i andra halvlek i en träningsmatch mot Carlstad United på Lilla Bräcke 2004. I bakgrunden ses den då 15-årige Erik Lund som sedan kom att spela i Allsvenskan med IFK Göteborg. **Foto: Tony Berg**

med den amerikanska Major League-klubben FC Cincinnati.

2008 blev inte riktigt som Lennart Andersson hade tänkt sig. Det började bra i Carlstad United som han tränade tillsammans med Per-Johan Karlsson, som tidigare tränat Ljungkile SK samt Qbik och Linköping i Damallsvenskan. Laget inledde bra och låg efter vårsäsongen på kvalplats till Superettan, men i samband med sommaruppehållet hände det saker.

Klubben hade intentioner att sälja spelaren Per Eriksson till Örgryte, och han var även nere och provspelade. Men på väg hem till Karlstad hörde Gais av sig och visade sitt intresse. Om han hade gått till Örgryte skulle övergången ha skett direkt, men Gais skulle låta honom spela färdigt säsongen i Carlstad. Men den värmländska klubben ville göra affär med Örgryte, så de stängde av Eriksson från fortsatt spel i klubben. Sedan kallade klubbledningen in Andersson och Karlsson för att meddela sitt beslut.

– Då frågade vi om deras beslut var

slutgiltigt och när de svarade ja på den frågan meddelade vi att vi slutade med omedelbar verkan. Så kan man inte behandla spelare.

Nu blev det ingen lång vila för Kral. IFK Kristinehamn låg risigt till i Värmlandsfyran och hörde av sig med en undran om om Kral kunde tänka sig att ta över säsongen ut. Jo, det kunde han och de lyckades sedan rätta nytt kontrakt.

Efter en stökig säsong inleddes några fina år i klassiska IK Brage. Säsongen före hade laget varit ett stolpskott från att åka ned till tvåan. 2009 gick det emellertid mycket bättre. Laget slutade tvåa i Division I Norra efter Degerfors IF och fick kvala mot Qviding. Det blev vinst hemma med 2-1 och även seger på bortaplan med 1-0 och säkrade därmed en plats i Superettan 2010. Med i Brage säsongen 2009 var även en spelare med Åmålsanknytning, Tobias Johansson, son till Ulf "Larven" Johansson.

Året som nykomlingar i Superettan var tufft, men också spännande och

lärorikt. I serien fanns lag som IFK Norrköping, Hammarby IF, GIF Sundsvall, Landskrona Bois och Ljungkile SK med flera.

– Ett av de bästa minnen från den säsongen var bortamatchen mot Hammarby. Inför ett fullsatt Söderstadion vann vi med 1-0 över hemmafavoriterna. Den matchen mindes man länge, det ger gåshud bara att tänka på det. Inte blev det sämre av att vi även slog dem hemma med 2-0.

I det stora hela var det en bra säsong, så bra som man kan förvänta sig av en nykomling i näst högsta ligan. Det blev en elfteplats med god marginal till nedflyttningsstrecket.

2011 tog Kral över som sportchef i Brage, men det blev inte riktigt som den var tänkt. Nya tränaren, Pelle Johansson fick sparken redan efter fyra omgångar. Då hade laget en vinst, en oavgjord och två förluster, men det var inte klubbledningen nöjd med så Kral fick kliva in som tränare igen. Första matchen blev det förlust borta mot Öster, men sedan kom vändningen. Assyriska besegrades

Övre raden från vänster: Mattias Wiklöf, Gustav Sundström, Mats Theander, Tomas Johansson, Johan Eklund, Gabriel Öberg-Bustad, Mattias Pettersson, Niklas Forslund och Fredrik Jansson. Mellersta raden från vänster: Jonas Björkgren, Jan-Erik Stor, Hans-Martin Isberg, Tobias Johansson, Jonathan Lundevall, Johan Höjer, Pontus Hagström, Jon Åslund, Anders Lindholm, Anders Adriansson, Bertil Andersson och Lennart Andersson. Främre raden från vänster: Adam Gradén, Nermin Sarhatic, Stefan Jadnerth, Gerhard Andersson, Robin Sellin, Johan Persson och Andreas Hedlund.

Foto: Sven-Erik Karlsson

med 3-0 hemma på Domnarvsvallen, därefter blev det tre raka segrar till och serieledning för Brage. Men så började motgångarna. Skador ställde till det och vissa matcher var det svårt att få ihop en hel trupp.

Dessutom hade Lennart Andersson, före klubben sparkade tränaren Pelle Johansson, sagt ja till uppdraget som assisterande förbundskapten åt Sierra Leone som hans gamle vapendragare Lars-Olof Mattsson tagit över. Det var inget problem att kombinera det uppdraget med jobbet som sportchef, men när han sedan blev tränare igen blev det tuffare. Så Kral lämnade jobbet som tränare och ersattes av Hans Gren (spelade en säsong i IF Viken på 1980-talet). När två omgångar återstod fick Gren sparken och assisterande tränaren Jonas Björkgren ersatte. Via kval lyckades Brage sedan säkra nytt kontrakt i Superettan.

– Jag fick kritik av Bragefans och klubbfolk för att jag engagerade mig i Sierra Leone, men som sagt, det gjordes upp innan jag sattes in som

tränare igen. Men oavsett det så var åren i Brage några av de roligaste och bästa jag haft. Det är en fantastisk klubb med goa supporters.

Det följande året var det stora fokuset på Sierra Leone samtidigt som han tränade Vänersborgs IF i division 4. Laget gick från klarhet till klarhet och vann serien. Första förlusten kom i omgång 22, alltså säsongens sista match. Laget gick också till final i DM för Västergötland där det blev förlust mot Skövde.

Nu räckte det inte riktigt med två uppdrag under säsongen. Förutom tränarjobbet i Vänersborg och jobbet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone jobbade han även i Ljungskile SK på dagarna.

– Än en gång lyckades jag dra på mig lite väl mycket, men som den legendariske Liverpool-ledaren Bill Shankly sade en gång, "Ska man dö någonstans ska man dö i ett straffområde", säger Kral och skrattar.

På tal om Sierra Leone. Hur hamnade Lennart Andersson från Åmål som

assisterande förbundskapten i fotboll i ett av världens fattigaste länder? Allt började med att agenten Patrick Mörk ringde upp och frågade Lars-Olof Mattsson om han kunde tänka sig att bli förbundskapten i Sierra Leone. Han tackade ja till jobbet, men det var ingen enkel start. Den tidigare förbundskaptenen, Christian Cole, gjordes till Mattssons assisterande tränare och målvaktstränaren Alison Conteh fick också vara kvar. Duon gjorde allt för att sabotera för Lars-Olof Mattsson.

I första matchen spelade de mot Niger och efter matchen var Lars-Olof Mattsson illa ute. Han var den ende vita människan på arenan så tio poliser slog en ring runt Mattsson för att skydda honom. Till slut körde de in spelarbussen på planen och plockade upp honom och spelarna direkt i spelarbussen.

Efter matchen mot Niger kallades trion in till ett möte med idrottsministern i Sierra Leone, Paul Kamara. Resultatet var att både Cole och Conteh fick sparken med omedelbar verkan.

Lennart Andersson och Lars-Olof Mattsson på väg av planen efter en av Sierra Leones matcher på hemmaplan. Som synes var hemmapubliken riktigt engagerad, till och med militären hade supporterhalsdukar.

Foto: Peter Claesson

Efter det mötet åkte Mattsson hem till Sverige och fick rådet av Lars Lagerbäck att ha svenska assisterande tränare. Då gick frågan till Lennart Andersson samt målvaktstränaren Johnny Murray. Det var väl egentligen där det riktiga arbetet med att utveckla laget kunde börja. Sierra Leone låg på 128e plats på världsrankingen när trion tog över, men sedan började en ordentlig klättring. Två år senare var låg Sierra Leone på 62a plats på Fifas världsranking. Det var bara Wales som gjort en större klättring under de åren.

Men strulet var inte över. När de skulle spela en match i Egypten körde bussföraren fel och laget hamnade hos landets president, som var pratsjuk. När de sedan kom iväg till matcharenan var det köer överallt och polisen fick rensa väg.

Ett tag var det också problem med lönen. Det kom inga pengar från förbundet i Sierra Leone. Laget hade en viktig bortamatch mot Sydafrika i oktober 2011 och om det inte kom någon lön hade trion beslutat att inte åka. Till slut kom lönen och resan till

Sydafrika blev av, men det var inte riktigt slut på problemen där, definitivt inte för Kral.

När laget reste till Sydafrika nekades Kral inresetillstånd med hänvisning till att han inte hade ett giltigt vaccinationskort. Så när resterande del av truppen åkte vidare till Neispruit där matchen skulle spelas blev Lennart Andersson inlåst.

De Sydafrikanska myndigheterna var benhårda. De meddelade att de skulle skicka tillbaka honom dit han kom ifrån, och det skulle bli Lagos i Nigeria där laget mellanlandat under resan till bortamatchen.

– Det var tufft. Då blev jag riktigt rädd, säger Kral. Inte nog med att jag saknade vaccinationskort, jag hade heller inget visum eftersom vi hade ett gemensamt visum för hela truppen, och det fanns med Lars-Olof Mattsson och de andra i Neispruit.

Totalt satt Lennart Andersson inlåst i drygt 30 timmar och inledningsvis fick han lite frukt och en flaska mineralvatten.

– Men när jag trodde det skulle skita

sig totalt fick jag besök av chefen för flygplatsen i Johannesburg. Det var en tjej från England. Hon fick reda på vad som hade hänt och lovade att hjälpa mig. På väg ut ur cellen efter besöket frågade hon om jag behövde något? Jo, en öl skulle inte vara helt fel svarade jag, och det fixade hon, den smakade riktigt gott. Sedan kom hon tillbaka och hade fixat allt, jag fick komma in i Sydafrika. Hon hade även fixat ett chartrat flyg till Neispruit så att han kunde ansluta till spelartruppen.

– Jag var otroligt lättad när jag satt i flygplanet på väg till de andra. När vi gick in för landning såg jag en stor vit limousin på flygplatsen och antog att det var någon kunglighet eller liknande som skulle ut och flyga, men jag hade ordentligt fel, ler Kral.

Limousinen rullade fram till Kral's flygplan och plockade upp honom för vidare transport till spelarhotellet. Precis när de kom fram och rullade in på gården vid hotellet kom också spelarbussen med L-O och de andra.

– Det var en riktigt snygg och imponerande entré man gjorde.

Lennart Andersson och Lars-Olof Mattsson har varit ett radarpar under flera år både på klubb- och landslagsnivå. Här i samband med en av Sierra Leones matcher. Lite lätt samkväm efter ännu en seger. **Foto: Peter Claesson**

Arenan de skulle spela på var Mbombela Stadium där en handfull VM-matcher spelats 2010.

– Det var en fantastisk arena och en stor upplevelse att få uppleva den.

Matchen de skulle spela var en ren gruppfinal mot Sydafrika i kvalet till Afrikanska Mästerskapen. Sierra Leone behövde vinna för att bli gruppsegrare, och det behövde egentligen Sydafrika också, om Niger vann sin sista match i gruppen, vilket de gjorde. Problemet för Sydafrika var att reglerna för tabellberäkningen hade ändrats under kvalets gång. Inledningsvis var det målskillnad som skulle avgöra, men sedan ändrade det afrikanska fotbollsförbundet reglerna så att inbördes möten skulle gälla, det hade landslagsledningen i Sydafrika missat.

Matchen slutade oavgjort och de Sydafrikanska spelarna och ledarna firade vilt, men Lennart Andersson och Lars-Olof Mattsson tittade mest förvånat på varandra. På den efterföljande presskonferensen var det stor uppståndelse och många upprörda journalister som inte kunde förstå

hur hemmalaget kunnat missa vilka regler som gällde. Den sydafrikanske förbundskaptenen fick sparken direkt på presskonferensen inför drygt 100 journalister.

– Det var otroligt tufft gjort, men förbundet visade ingen pardon efter missen.

Sydafrikarens är kanske den upplevelse som etsat sig fast mest i minnet hos Kral, tillsammans med invånarna i Sierra Leone.

– Det var gripande på många sätt. Sierra Leone är ett av världens fattigaste länder och ett land som även präglats av inbördeskrig och våld. Vi fick under besöken träffa ungdomar som blivit stympade i konflikterna. Avhuggna armar och ben, men ändå spelade de fotboll med sina kryckor och fick en liten ljusglimt i sina liv som annars måste ha varit väldigt tuffa. Landet hade dessutom över 80% arbetslöshet. Det är då man inser att vi trots allt har det ganska bra här i Sverige. Man slutade irritera sig på småsaker efter det, jag fick lite nya perspektiv, säger Lennart.

Men det fanns också andra sportsliga upplevelser som etsat sig fast i minnet. Ett av dem var när Sierra Leone skulle möta Irak i en träningslandskamp på Atatürk Olympic Stadium i Istanbul, Turkiet 23 maj 2012. Irak vann mötet med 1-0.

– Det var en ganska bra match. men det stora var att efter matchen få sitta och prata fotboll med en av de största spelarna i Brasiliens fotbollshistoria, och en av de stora inom världsfotbollen.

Personen var ingen mindre än legendaren Zico som då var förbundskapten för Irak.

– Han hade ganska många roliga och spännande historier att berätta och man kände verkligen av att det var en stor fotbollsspelare och människa. Det var också stort att få vara med och leda en match på en så klassisk stadion. Där spelades i mitt tycke den bästa Champions League-finalen genom tiderna. Milan och Liverpool möttes och efter första halvlek ledde Milan med 3-0 och matchen var avgjord. Det trodde jag och många andra i alla fall, men Liverpool kom ut och kvitterade

Motala AIF FK vann division II 2013 och tappade bara en poäng i serien vilket är svenskt rekord. Laget slog dessutom IFK Norrköping i DM-final och gick långt i flera cuper.
Foto: Privat

Karlstad BK säsongen 2018. Laget vann serien i stor stil och blev även DM-mästare.

Foto: Privat

till 3-3 på ett chockat Milan under den andra halvleken. Till slut avgjordes matchen på straffar som Liverpool vann.

En annan match, som kanske inte var så speciell då har blivit det i efterhand. Sierra Leone mötte Egypten på hemmaplan och vann matchen med 2-1, inte mycket att säga om det. Sierra Leone var bättre och vann rättvist, men matchen innebar också debut i landslagsdressen för en ung spelare i Egypten. Då visste inte särskilt många vem han var, men idag vet de flesta inom fotbollsvärlden vem Mohamed Salah är.

– Lars-Olof ringde mig för ett tag sedan och frågade om jag hade kvar papperen från matcherna med Sierra Leone. Det hade jag givetvis. Kolla matchen mot Egypten hemma, sade han. Jag läste laguppställningen, och jo, där stod namnet Mohamed Salah.

Sista matchen med Sierra Leone gjorde den svenska ledartrion i mars 2013. Det var ånyo en gruppfinal, denna gång i VM-kvalet. Laget mötte Tunisien och förlorade med 1-2 och missade chansen att spela i VM, och då fanns

det heller ingen anledning att fortsätta jobba med Sierra Leone.

– En enorm erfarenhet och tankeställare som jag är glad att jag fick chansen att vara med om.

Efter att uppdraget i Sierra Leone avslutats kunde Lennart Andersson koncentrera sig på sitt nya lag, Motala AIF FK i division 2. Den säsongen gick allt Motalas väg. De vann serien och tappade bara en (1) poäng på hela säsongen vilket är svenskt rekord. Det blev också seger i Östgötacupen och som grädde på moset slog de IFK Norrköping som då tränades av Janne Andersson med 3-2 i DM-finalen.

– En sådan säsong finns det ingenting att klaga på, ler Kral.

Följande säsong var laget nykomlingar i Division 1 Södra. Efter en bra säsong blev det en fjärdeplats och väl godkänt. Vann serien gjorde Utsiktens BK och Örgryte IS tog hand om kvalplatsen.

2015 styrde Kral kosan till Norrland och Anundsjö IF. Det blev en kort säsong. I juni bestämde Kral och klubben gemensamt att de skulle gå åt skilda håll.

– Det blir så ibland, det fungerade inte helt enkelt och då finns det ingen anledning att fortsätta bara för att.

IFK Uddevalla var nästa anhalt. Laget spelade i Division 2 Norra Götaland. Mot seriesuveränerna Skövde AIK fanns det inte mycket att göra, men Uddevalla slutade på andra plats i serien och fick därmed chansen att kvala sig upp till Division 1. Det blev seger i första matchen mot Halmia med 1-0, men förlust i nästa match mot Rosengård med 0-3 och därmed blev det inget avancemang för Uddevalla.

– Det är alltid tufft att missa avancemang via kval för även om det varit en jättebra säsong fram till kvalet är det det sista man bär med sig. Men när man får lite distans inser man att det ändå var en riktigt bra säsong.

2017 blev det jobb i hemtrakterna igen då Kral tog över Säffle FF med Ulf "Larven" Johansson och Markus Hultfeldt som assisterande tränare. Sett till förutsättningarna blev det en klart godkänt resultat. Laget slutade på tredje plats i fotbollstrea efter seriesegrande Nora BK och IFK Åmål på andra plats.

Nästa säsong blev Lennart Andersson

Före detta hockeyspelaren Hans Jax, som spelade drygt tio säsonger i Leksands IF, gjorde några teckningar på Lennart "Kral" Andersson under hans tid i IK Brage. Bilden ovan symboliserar Kral efter säsongen 2010. **Illustration: Hans Jax**

kvar i Värmland men flyttade några mil norrut till Karlstad BK och än en gång var Kral med om att slå svenskt rekord. Laget tappade bara sju poäng på hela säsongen och det är rekord för division 2 med 14 lag. Tvåa blev FC Trollhättan. Seriesegern kompletterades med DM-guld då Carlstad United besegrades med 2-0 i finalen. Laget avancerade också i Svenska cupen efter vinst på Örnäsullen mot IFK Åmål med 3-2. Sedan fick laget möta Gefle IF som besegrades med 1-0 på hemmaplan och därmed väntade gruppspel mot Halmstads BK, Östersunds FK och IK Sirius. Laget slog Östersund med 3-2, spelade 1-1 mot Halmstad BK men förlorade med 1-2 mot Sirius och slutade på tredje plats i gruppspelet, på samma poäng som Östersund och 1 poäng efter Halmstad som vann.

Förra sommaren tog Kral över som tränare i Melleruds IF i fotbollstrea, men en bit in i säsongen kom han och föreningen fram till att de skulle avbryta

samarbetet. Nu blev det ingen lång väntan på nytt jobb. IK Oddevold låg risigt till i Division 1 Södra. Dessvärre gick det inte att undvika nedflyttning. Laget slutade sist i tabellen och fick därmed ta klivet ned i fotbollstvåan.

Att fotboll är en stor del av Lennart "Kral" Anderssons liv är det nog ingen som tvivlar på. Om han inte är ledare själv tittar han gärna på fotboll både live och på tv. Han har gjort ett antal resor till England och tittat på fotboll. Drygt tio resor har det blivit sedan den första 1986.

– Det var en resa med Vikens ungdomslag, och jag älskade passionen för fotbollen i England, och den passionen finns fortfarande kvar där, oavsett nivå på matcherna.

En av de roligaste och mest minnesvärda resorna gjorde han tillsammans med vännen Bengt Pettersson 1997. De flög över till England och landade i London en måndag. De hade bestämt sig för att inte planera så mycket

i förväg, de skulle se så många matcher de kunde. Inget boende fanns bokad eftersom de inte visste vilka matcher de skulle se. De fixade biljetter så att de kunde åka hur mycket tåg de ville under en vecka, sedan var det bara att köra.

Måndagen inleddes med en match mellan Coventry och Wimbledon. På tisdagen åkte de vidare till Sunderland och såg hemmalaget möta Tottenham. Nästa dag var det dags för stormatch i Manchester då United tog emot Porto hemma på Old Trafford, och till sin stora glädje fick de tag på biljetter. Hemmalaget vann med 4-0 efter en stor uppvisning och det var två nöjda herrar som lämnade arenan. De ordnade alltid något enkelt boende efter matcherna men det kunde de glömma i Manchester när det varit Champions League.

– Vi gick till tågstationen och fick hålla oss vakna hela natten, då var man lite seg på morgonen.

Paus i träningsmatchen mellan Ljungskile SK och Carlstad United på Lilla Bräcke i Ånimskog den 23 juli 2004. Lennart Andersson och David Wilson går igenom lite ändringar inför andra halvlek samtidigt som Jörgen Wålemark fyller på med lite vätska. **Foto: Tony Berg**

På torsdagar är det normalt inte mycket matcher i England, men Kral köpte en tidning på morgonen och såg att det var en stormatch i Glasgow. Celtic och Rangers skulle mötas i ett av många klassiska och tuffa derbyn, så jag sade till Bengt att vi åker dit.

Bengt var emellertid inte så pigg på idén. Det skulle garanterat vara slutsålt och då hade de åkt dit i onödan, men till slut gav han med sig och de båda satte sig på tåget till Glasgow. När de kom fram gick de till arenan för att köpa biljetter, men det gick inget vidare. Tjejen i kassan skrottade nästa på frågan och sade att det var slutsålt sedan länge. Men det fanns kanske biljetter på en Celticklubb som låg tre kilometer från arenan.

– Vi gick dit men det var en promenad i onödan. Det fanns inga biljetter och dessutom var det bara för medlemmar.

De gick tillbaka till stadion och Bengt blev allt surare på Kral för idén att åka till Glasgow. När Kral på nytt gick fram till kassan och frågade om biljetter drog han en liten snyfthistoria och berättade

att de var två stora Celticfans som hade rest hit från Sverige för att se matchen och inte visste att det skulle vara slutsålt. Då dök det upp en man bakom tjejen i kassan som sade åt Kral att följa med till en kassa längre bort. Han fixade två biljetter åt de "svenska fansen".

– Då gick jag bort till Bengt, men visade inte biljetterna. "Fick vi några biljetter?" frågade han. Nej svarade jag. "Där ser du vi skulle aldrig ha åkt hit". Det är möjligt svarade jag nu går vi och tar lite käk och en öl, svarade jag. När vi var nästan framme vid restaurangen knackade jag Bengt på ryggen och visade biljetterna. Då blev stämningen genast bättre. Matchen är bland det största jag upplevt. Vilken känsla och passion, och vilken rivalitet mellan klubbarna.

Fotbollsresan sista match var ett derby mellan Barnsley och Sheffield United på fredagen.

– Även där var det ett enormt tryck på läktaren och vi kunde inte vara annat än nöjda när vi flög hem på lördagen.

Under åren har det sedan blivit ett

antal resor till och med senaste resan i december 2019 inräknad har Lennart Andersson prickat av 39 engelska fotbollsarenor.

Nu tar Lennart Andersson tag i en ny utmaning som tränare för IK Gauthiod i Grästorps.

– Det ska bli intressant och roligt. Vi har en bra trupp och det ska bli kul att komma igång med en ny säsong, avslutar Lennart Andersson.

Tony Berg

Fakta Lennart "Kral" Andersson

Födelseår: 1966

Bor: I Åmål

Yrke: Fotbollstränare

Klubbar som spelare: IFK Åmål (1973), IF Viken 1974-1984, 1987-88), Grane IK (1985-86), Svanskogs IF (1989-1993), IFK Åmål (1994).

Klubbar som ledare: IFK Åmål (1994-97 u-lag, 1998 pojkskallsvenskan), Sjöfö FF (1999, 2017), Ljungskile SK (2000-2002, 2004, 2012), IFK Ölme (2003), Stenungsunds IF (2004), IF Viken (2005), Brumunddal IF, Norge (2006), FC Trollhättan (2007), Carlstad United (2008), IFK Kristinehamn (2008), IK Brage (2009-11), Vänersborgs IF (2012), Motala AIF FK (2013-14), Anundsjö IF (2015), IFK Uddevalla (2016), Karlstad BK (2018), Melleruds IF (2019), IK Oddevold (2019), IK Gauthiod (2020).

Lennart Andersson är en engagerad tränare som ofta är helt inne i matchen.

Foto: Tony Berg

Övriga uppdrag: Tränare Dalslands Distriktslag (1998-2002), Sierra Leones landslag (2011-2013)

Seriesegrar som spelare: IF Viken (Dalslands pojkligsserie 1982), IF Viken (Dalslands juniorserie 1982) Svanskogs IF (Division 6 Värmland 1991), Svanskogs IF (Division V Värmland 1993).

Seriesegrar som ledare: IFK Åmål (pojkligsserie Dalsland 1996), Ljungskile SK (Division 2 Västra Götaland 2001), Ljungskile SK (Division 2 2004), Vänersborgs IF (Division 4 Västergötland Norra 2012), Motala AIF FK (Division 2 Södra Svealand 2013), Karlstad BK (Division 2 2018). Dessutom blev det serieavancemang med IK Brage 2009 via kval efter att ha slutat tvåa i serien.

DM-tecken: Dalsland: IF Viken 2005 (besegrade Åsebro IF i final med 5-4 efter straffar). Bohuslän:

Ljungskile SK 2002 (besegrade Skärhamn med 6-5 i final efter straffar). Värmland: IFK Ölme 2003 (besegrade Degerfors IF med 3-1 i final), Karlstad BK 2018 (besegrade Karlstad United med 2-0 i finalen). Östergötland: Motala AIF FK 2013 (besegrade IFK Norrköping med 3-2 i finalen). Dessutom final i Västergötland 2012 med Vänersborg men förlorade mot Skövde AIK med 1-3 i final).

Favoritklubb: Tottenham Hotspur FC.

Favoritspelare: Gary Lineker (inga röda eller gula kort under sin karriär).

Mest minnesvärda matchen du sett: Celtic-Rangers.

Favorittränare: Jag får nog säga Sven-Göran Eriksson, vilken resa han har gjort. Han har en

fantastisk förmåga att få stora stjärnor att dra åt samma håll och jobba tillsammans, och det är inte alltid det lättaste.

Musik: Det är blandat, men mycket engelskt. precis som inom fotbollen tycker jag den engelska musiken är den bästa. Gärna artister som Dire Straits, Genesis, Deep Purple och The Who. Bland svenska artister är det nog Ulf Lundell som gäller, men inte det senare han gjort.

Film: Braveheart, den kan jag se hur många gånger som helst.

Bok: Mest böcker om historia. Har läst en hel del om andra världskriget.

Andra sporter: Jag har alltid gillat bandy och trav.

Hobby: Det får nog bli trav.

TORBJÖRN CARLSSON

Det behövdes bara ett par veckor som anställd på Nordverk i Åmål för Torbjörn Carlsson för att inse att den typen av liv inte var något för honom. Han lade helt enkelt ifrån sig verktygen en dag och gick hem utan att någonsin fundera på att komma tillbaka. Istället valde han en bana som musiker, kompositör, bandleadare, musikproducent och skivbolagsdirektör för sitt eget Memoria Music.

Torbjörn Carlsson växte upp tillsammans med tre syskon ett stenkast från Väneren. Somrarna i ungdomsåren tillbringades ofta ute på Väneren. Trots att pappa Gösta var en stor idrottsprofil i Åmål var Torbjörn inte alls intresserad av idrott, men han blev tidigt intresserad av musik. Hans äldre syskon spelade musik och så fanns det en kusin som var en riktigt duktig gitarrist, Stig "Kolon" Jansson, så inspiration fanns lite överallt. Torbjörn uppskattade vare sig den vanliga skolan eller musikskolan.

Han fick sin första gitarr runt 1963-64, det var en italiensbyggd akustisk gitarr av märket Eko. Första spelningen inför

publik gjorde han på Södra skolan tillsammans med Denny Jansson, gitarr och sång, Peter Landin, trummor, Ingvar Larsson, sång, och Christer Axelsson, gitarr. Några år senare var han med i sitt första riktiga band tillsammans med några kompisar. Det blev många spelningar på olika skolfester och liknande. Turnéfordonet bestod av en gammal packmoped, och det räckte gott till behovet som bandet då hade.

– Jag hade för mycket energi för skolan, och musikskolan var verkligen inte min grej, säger Torbjörn Carlsson.

Istället satte han sig hemma på pojkrummet och lyssnade på dåtidens stjärnor som The Beatles och Sven-Ingvars

Memoria tidigt 1990-tal. Stefan Jacobson, Torbjörn Carlsson, Dan Magnusson, Janne Svensson, Malin Holm och Eva Löfvendahl. **Foto: Tony Berg**

bland många andra. Sedan försökte han återskapa det han hört och tillbringade många timmar med att öva på sin gitarr.

När han blev tonåring började hans kompisar ge sig ut på lite egna äventyr med fester, tjejer och annat. Men ofta fick de nobben av Torbjörn som hellre satt hemma och lyssnade på musik och övade på sin gitarr.

När han var 14 år fick han en Ok-jolle och somrarna tillbringades med att segla och fiska med kompisarna, när han inte övade på sin gitarr. Efter några år bytte han Ok-jollen mot en riktigt bra gitarr, en Guild Starfire. Det visade sig att Pelle Lundberg, som var en av delägarna i det legendariska musikaffären LT-Musik i Åmål, hade en son som ville börja segla. Så Torbjörn bytte bort sin jolle mot gitarren.

LT-Musik fick stor betydelse för Torbjörn Carlsson, och många andra musiker, under en lång rad av år.

– LT utgjorde inte bara en mötesplats för lokala musiker. Butikens rykte var känt vida över Sverige så det kom ofta musiker från andra delar av Sverige och gjorde affärer med

Pelle och Torsten Tegerstrand som drev butiken. De hade en förmåga att fixa fram det musikerna ville ha och hade en hög servicenivå.

– Ett av mina första jobb var hos LT-Musik, det bestod i att stämma cittror. Betalningen var 20 kronor per cittra vilket inte var att förakta på den tiden. Jag minns både Pelle Lundberg och Torsten Tegerstrand med värme. De betydde mycket för oss unga musiker i Åmål. Många år senare fick jag förtroendeuppdraget att spela på Torstens begravning.

1972 blev Torbjörn medlem i dansbandet Rooy Wills från Tösse. Pappa Gösta köpte utrustningen han behövde. Sedan drog han av 70% av gagerna tills utrustningen var betald. Åren med Rooy Wills innebar mängder av spelningar i Dalsland, Värmland och Norge och gav en god rutin på musicerandet och att stå på scen inför publik.

– Den rutinen kan man bara få genom att spela live och möta publiken.

En stor upplevelse för den unge Torbjörn var när ett av sveriges populäraste band kom till Åmål 1973. Det var Solar

Torbjörn Carlsson och Björn
J:son Lindh i studio 1995.
Foto: Tony Berg

Bandet Wild Bunch bestod av Anders Wättring, Dan Magnusson, Janne Svensson, Torbjörn Carlsson och Marie Flodén.

Foto: Tony Berg

Plexus med Tommy Körberg, Carl-Axel och Monica Dominique, Bosse Haggström och Slim Borguud. Torbjörn fick frågan om han ville medverka på några konserter, något han absolut ville.

– För en blyg 18-åring var det en stor upplevelse som verkligen fick mig att vilja fortsätta med musiken.

Nu spelade Torbjörn tre-fyra kvällar i veckan, och det gick givetvis ut över skolan. Det hände att han släntrade in i skolan vid elvatiden. Kanske inte så konstigt med tanke på att han ofta kom hem runt femtiden på morgonen efter en kvällsspelning. Att spela i dansband gav mycket rutin, men Torbjörn ville spela annan musik också så han startade ett eget band, Messalina. Där var trummisen Dan Magnusson, basisten Janne Svensson, sångaren Dan Karlsson och Gunnar Bergh på saxofon och flöjt. Torbjörn skrev det mesta av musiken och Erik Blix och Dan Karlsson stod för texterna.

– Det var knappast musik som tilltalade den stora massan men den gick hem hos de genuint musikintresserade, det var en salig blandning av jazz, rock, klassiskt och visor, säger Torbjörn Carlsson.

Det var också vid den tiden då Janne Sagle öppnade krogen Wayfarers där många av den tidens stora svenska artister spelade. Där hängde Torbjörn och många andra Åmålsmusiker och insöp atmosfären, träffade likasinnade och hade det allmänt trevligt. Han fick också chansen att spela på krogen ett antal gånger.

– Jag kommer ihåg sista kvällen när Wayfarers skulle stänga. Vi spelade med Messalina den kvällen. Trycket var

Gösta Carlssons Kapell som trio med Torbjörn Carlsson, Niklas Bergsland (då Karlsson) samt Hans Bäckström på Dalhall.

Foto: Tony Berg

stort från folk som ville komma in. Fönster blev till dörrar för de som ville in.

Replikaler var inte det lättaste att hitta, men ett tag ockuperade de en lektionssal på Karlberg. Vi ställde helt enkelt in våra grejor där och hängde där på kvällarna.

– Det var helt och hållet tack vare dåvarande rektor Bruno Svedängs välvilja som vi fick vara där och repa, säger Torbjörn.

Dagen före pingstafton 1988 fick Torbjörn ett telefonsamtal från en kollega. Han undrade om jag var ledig och kunde vara på Landvetter klockan 10 nästa dag. Det var ett företagsgig. Två plan skulle flyga till Tunisien med fyra musiker i varje plan, sedan tillade han: "Du får heta Lasse Åberg i alla papper. Han fick förhinder och vi kommer att vara hemma på söndag kväll".

Björn J:son Lindh, Malin Trast och Torbjörn Carlsson.

Foto: Tony Berg

Efter gymnasiet och värnplikten på F7 i Sätenäs jobbade han ett halvår som elektriker på Mölnlycke Marin innan kärleken förde honom till Uddevalla. Torbjörn fick hjälp av IFK-ledaren Kjell Hall att få ett jobb på Nordverk. Den sejouren blev emellertid kort, riktigt kort. En fin vårdag efter ett par veckors arbete gick han ut ur lokalen i den fina vårsolen och insåg att detta var inte hans grej. Han gick in i verkstaden igen, tog på sig jackan, lämnade verktygen och gick hem mitt på dagen utan att ens bry sig om att stämpla ut.

– Insikten var total om att det inte var så jag skulle framleva mina dagar.

1976 medverkade Torbjörn på Mellerudssångaren Kjell Anderssons lp "Lite av varje" tillsammans med bland andra Dan Magnusson, Hans Bäckström och Christina Georgii.

Därefter började han på Ljungskile Folkhögskola för att plugga musik. Detta var en period som gav Torbjörn många insikter och hade stort inflytande på honom. I februari 1977 kom han hem från en vecka i Hemsedal. Av studielånet han skulle leva på återstod ingenting. Förvisso var kursavgiften och hyran betald för vårterminen, men man behöver ju äta och dricka också. Då fick han frågan av trumpetaren Ralf Sandell om han kunde tänka sig att vara med och spela i Ralf Sandell and his Orchestra. Det var ett tradjazzband med medlemmar från Borås och Göteborg. Därmed fick han pengar till mat och dryck.

Torbjörn tog ett sabbatsår från studierna och var under tiden medlem i det Göteborgsbaserade bandet Brytning

som turnerade flitigt runt om i Sverige i regi av Rikskonserter. Vilket även resulterade i ett mittuppslag i Vecko-Revyn där de lovade att rocka röven av etablissemangen.

Efter året med Brytning tog han upp sina studier, denna gång på Sämus i Göteborg.

När 1980-talet kom var Torbjörn i stort sett färdig med sin utbildning, men att jobba som musiklärare var inte riktigt hans grej. Istället blev det många turnéer, både i Sverige och övriga Europa.

– Ute i Europa fanns en betydligt större marknad för den musik vi spelade. Samtidigt som jag jobbade i nöjesbranschen så spelade jag freeformsjazz på klubbarna runt om i Europa, säger Torbjörn

1983 fick han uppdraget som kapellmästare i tv-programmet Guldslipsen. Programledare var Gunnar Danielsson och Christer Fant. Programmet handlade om rockmusik och var inte främmande för att visa även smalare genrer som kanske inte fick så mycket utrymme i övriga media. Programmet sändes 1983-84. I varje avsnitt delades priset Guldslipsen ut till en person som haft betydelse för svensk rockmusik.

Samtidigt som han arbetade med Guldslipsen skrev Torbjörn också musik till en revy på Göteborgs Stadsteater. Det blev också mer teaterjobb, sommarkrogar och fjällhotell. Ett av de ställen Torbjörn ofta spelade på under somrarna i början av 1980-talet var Societetshuset i Marstrand.

– Det var en hektisk period. Musik på kvällarna och vind-

Ted Ström, Björn J:son Lindh och Torbjörn Carlsson.

Foto: Tony Berg

surfing och andra nöjen på dagen. En av de som fanns med och vindsurfade var faktiskt PG Gyllenhammar.

1985 skrev han musiken till revyn "Götaplasket" och spelade på Göteborgs Stadsteater. En av kvällarna var skådespelaren Allan Edwall i publiken, och efter föreställningen gick han fram till orkestern och frågade:

– Vem är den där Carlsson?

– Jag reagerade blixtnabbt och svarade: det är ju för faan du det! Han hade ju spelat Carlsson i Hemsöborna och var ju definitivt Sveriges mesta Carlsson. Skratt uppstod. 1985 medverkade jag tillsammans med Dan Magnusson även i Eurovision Song Contest det vill säga Eurovisionsschlagerfestivalen när det var levande orkester. Jag hängde bakom scenen när Lill Lindfors tappade kjolen. Troligen är jag den ende som spelat banjo och ukulele vid en eurovisions-schlagerfestival.

Under åren 1980-86 var han medlem i jazzbandet Olle Bäver Group. De gjorde flera utlandsturneer, till Holland, Belgien, Frankrike, Tyskland, Spanien och Italien. De gav också ut en album med namnet "The Roaring forties", en skiva som släpptes i Spanien, Japan och USA.

Dagen före pingstafton 1988 fick Torbjörn ett telefonsamtal från en kollega.

– Han undrade om jag var ledig och kunde vara på Landvetter klockan 10 nästa dag. Det var ett företagsgig. Två plan skulle flyga till Tunisien med fyra musiker i varje plan, sedan tillade han:

– Du får heta Lasse Åberg i alla papper. Han fick förhinder

och vi kommer att vara hemma på söndag kväll.

Torbjörn svarade ja och var Lasse Åberg för en helg.

1991 startade han sitt företag Memoria Music AB. Det var en ganska naturlig utveckling. Under flera år hade han spelat med och varit ljudtekniker åt bland andra Janne Schaffer och Björn J:son Lindh, och jobben blev allt fler. Under samma period jobbade han även på ungdomsgården Huset i Åmål med unga lokala musiker i vad som kom att kallas Musikhuset.

Vid sidan av arbetet med sitt bolag och Musikhuset spelade Torbjörn också med en rad olika band, inte minst i Åmål. hans egna Gösta Carlssons Kapell och Memoria. Med i Gösta Carlssons Kapell var förutom Torbjörn Carlsson också Hans Bäckström, bas och sång, Dan Magnusson, trummor, och Peter Brovall på stol, näsa samt sång. Gösta Carlssons Kapell spelar allt ifrån tradjazz till pop och country. Memoria, ibland även kallat Memoria Dulcis (det är latin för "minnet är ljuvt"), var som mest livaktigt i slutet av 1980-talet. Med det bandet spelade Torbjörn en ganska avancerad instrumental musik, som verkligen krävde uppmärksamhet av lyssnaren. Medlemmar i det bandet var förutom Dan Magnusson, trummor, Janne Svensson, bas och Stefan Jacobson på klaviatur. Memoria gjorde också en del konserter tillsammans med Janne Schaffer. I vissa perioder var även Eva Löfvendahl och Malin Holm med i bandet.

Under perioder var han också medlem i band som Crossing Keys, Wild Bunch, Lasse Linds, Skjervik Band och Anders Kadhammars Manhattan-projekt.

Torbjörn Carlsson i Memoria Studio med Lars Holm och Birgit Carlstén under inspelningen av duons album 2010. **Foto: Tony Berg**

I mitten av 1990-talet hade han också börjat arbeta med sitt debutalbum. Visst hade han medverkat på skivor tidigare, men detta var hans eget projekt med gitarrkompositioner. Han nämnde detta för Björn J:son Lindh som då frågade om han inte kunde få vara med på några spår.

– Självklart sade jag ja, det var en lysande idé tyckte jag och då började vårt konstnärliga samarbete. Ett samarbete som var baserat på total öppenhet och ömsesidig respekt. Han var en fullständigt briljant musiker och en oerhört generös konstnär och kamrat. Redan de första tonerna vi spelade ihop fick oss bägge att inse att detta får inte för-sakas.

De båda spelade tillsammans både på skiva och live under många år. Dels som duo, men även med andra musiker. Memoria Music hade då också utökat sin verksamhet och omfattade nu både Torbjörns musicerande, inspelningsstudion, skivbolag och förlag.

Våren 1996 släpptes debutalbumet "Den nakna sanningen". Tonvikten på albumet låg givetvis på Torbjörn Carlssons gitarrspel, men på sex av albumets 14 låtar medverkade även flöjtisten Björn J:son Lindh. Även Dan Magnusson, Eva Löfvendahl och Carina Göthberg var med på debutalbumet. Skivan fick ett bra mottagande av recensenterna, men genren är alldeles för smal för att generera några stora försäljningssiffror.

– Improvisation är den finaste konsten inom musiken, säger Torbjörn Carlsson, och fortsätter: Man kan lära sig en massa musik och spela den så korrekt och alla är så glada. Men när det tillkommer ett personligt uttryck och en kreativitet som inte följer mittfåran då är det inga självklarheter längre.

Men samtidigt stör det inte Torbjörn Carlsson särskilt mycket. Han spelar sin musik, sedan får alla andra göra som de vill.

I början på 2000-talet började Torbjörn och Björn J:son Lindh samarbeta med den lysande musikern och kompositören Ted Ström vilket bland annat resulterade i albumet "Vinterhamn". Vid ett tillfälle blev de inbjudna att göra en konsert på utrikesdepartementet som hade en tillställning för en rad dignitärer.

Under många år framöver samarbetade de med en mängd körer, orkestrar och solister. Dessutom poeter och konstnärer som Bengt Berg, Ulf Wahlberg, Måns Rosander. Torbjörn träffade och blev bekant även med nestorn Anders Burman. Mannen bakom större delen av den svenska musiken under 1970-talet. En man som var nyfiken och vetgirig ända till sin död.

– 2001 åkte jag och Björn J:son Lindh ner till södra Spanien för att hälsa på en god vän och medarbetare som heter Leif Carlquist. En oerhört begåvad och framgångsrik musikproducent. Vi blev direkt goda vänner och började samarbeta vilket gjorde att jag tillbringade mycken tid därnere och producerade musik åt både mig själv och andra.

En konstnärlig höjdpunkt var produktionen av poeten Thorwald Olssons cd "Revolt" till vilken Torbjörn skrev musiken. Det var ett totalt kreativt flöde som uppstod och musiken strömmade ur Torbjörn.

– Även energin flödade vilket medförde att efter denna musikaliska resa så gick jag totalt in i väggen. Försäljnings-succé är inte en korrekt beskrivning, men vi hade oerhört kul.

Under en period skrev han musik som hade någon slags andlig prägel och det föll sig naturligt att det blev många spelningar i kyrkor. En naturlig miljö för musik där man möts med respekt. Våldigt ofta gjorde Torbjörn Carlsson, Björn J:son Lindh och Ted Ström konserter i Nora kyrka och organisten/körledaren Marie J:son Lindh Nordenmalm höll i trådarna.

– I december 2013 gick min kamrat Björn J:son Lindh bort. Jag hälsade på hemma hos honom dagen innan hans bortgång och vi hade ett fint samtal. Han har betytt oerhört mycket för mig och mina nära kollegor. Genom sina insikter och sin prestigelöshet fick han sina kollegor att lyfta till oanade höjder. Vi för hans musik vidare!

Efter detta var det dags för en lång paus. Torbjörn hade bland annat gjort tre album med egen musik under ett par års tid och energin tog slut likaså lusten till musiken.

– Man kan göra jobbet men själen är någon annanstans.

Nu var det inte bara tre egna album det handlade om. Torbjörn har även spelat in och producerat skivor åt musiker som Alf Olsson, Harry Banks Buzzers, isländska Shar, Thorwald Olsson och Pelle Skjervik samt Birgit Carlstén & Lars Holm för att bara nämna några.

Men de senaste åren har energin och lusten till musiken återvänt och nu har han flera spännande projekt på gång och har även spelat med flera olika band och artister de senaste åren.

– Nu känns det som jag är på gång igen. Jag är dock inte så intresserad av att åka ut och spela för en massa människor längre. Jag tycker det är roligare att skapa musik. Den kreativa processen är det givande i sammanhanget. Just nu spelar jag endast i undantagsfall offentligt, jag fokuserar mer på att skriva och producera musik. Inte alltid så lättillgänglig men inom ett år är tanken att jag ska släppa två album. Ett instrumentalt och ett med mina sånger där jag skrivit musiken och Karin Green skrivit texterna.

Tony Berg

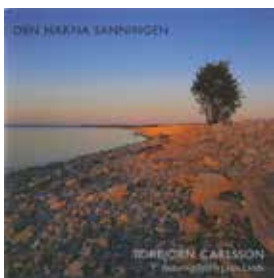
Albumdiskografi Torbjörn Carlsson (i urval)

Blandade artister
Så tag mitt hjärta...
Inspelad: Diverse inspelningsplatser
Producent: HJärt Lungfonden
 & Christian Hagegård
Tekniker: Torbjörn Carlsson med flera
Utgiven: 1994
Skivbolag: EMI

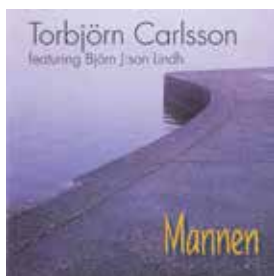
Harry Banks Buzzers
A Go-Go
Inspelad: Memoria studio, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2002
Skivbolag: Memoria

Torbjörn Carlsson
Den nakna sanningen
Inspelad: November 1995-mars 1996
 i Memoria studio, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Reine Dahlberg
Utgiven: 1996
Skivbolag: Memoria Music

Marianne Jacobson
Marianne Jacobson
Inspelad: Memoria studio, Åmål,
 2001-2002
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2002
Skivbolag: Memoria Music

Torbjörn Carlsson
Mannen
Inspelad: 1998-1999 i Memoria studio,
 Åmål samt i Älgå och Göteborg
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson & Reine
 Dahlberg
Utgiven: 1999
Skivbolag: Memoria Music

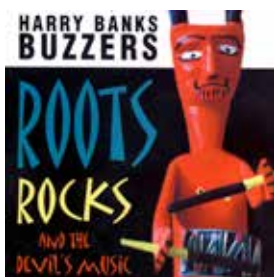
Janne Schaffer, Björn J:son Lindh & Leif Strand med Nacka Sångensemble
Julglöd
Inspelad: Memoria studio, Åmål, 2001
 samt flera studios
Producent: Torbjörn Carlsson med flera
Tekniker: Torbjörn Carlsson med flera
Utgiven: 2002
Skivbolag: Virgin Records

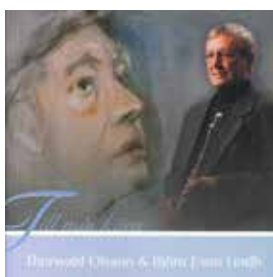
Björn J:son Lindh
In the air
Inspelad: LGM Studio, Stockholm & The
 Opera House, Göteborg
Producent: Björn J:son Lindh
Tekniker: Leif Carlquist & Joakim Styrén
Utgiven: 1999
Skivbolag: BMF

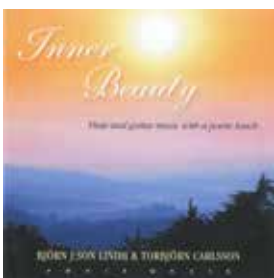
DE8
Barnsånger med DES
Inspelad: Memoria studio, Åmål.
Producent: P. H. Dahlberg och Torbjörn
 Carlsson.
Tekniker: P. H. Dahlberg och Torbjörn
 Carlsson.
Utgiven: 2002
Skivbolag: Vallmon

Harry Banks Buzzers
Roots, Rocks and The Devil's Music
Inspelad: I Memoria Studios, Åmål,
 26 februari 2000.
Producent: Torbjörn Carlsson & Harry
 Banks Buzzers.
Tekniker: Torbjörn Carlsson & Reine
 Dahlberg
Utgiven: 2000
Skivbolag: Memoria Music

Thorwald Olsson, Björn J:son Lindh & Torbjörn Carlsson
Till min kära
Inspelad: Älgå studio, Sparreholm och
 Memoria studio, Åmål
Producent: Thorwald Olsson
 & Björn J:son Lindh
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2003
Skivbolag: Egen utgivning

Björn J:son Lindh & Torbjörn Carlsson
Inner beauty
Inspelad: I Memoria studio, Åmål och
 Älgå studio, Sparreholm, januari-april
 2000
Producent: Torbjörn Carlsson & Björn
 J:son Lindh
Tekniker: Anders Hultberg
Utgiven: 2001
Skivbolag: Fönix

Per-Arne Olsson, Göran Strand & Hugo Haglund
Pao Music Säfte 2003
Inspelad: Memoria Studio, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2003
Skivbolag: Memoria Music

Thorwald Olsson, Björn J:son Lindh & Torbjörn Carlsson
Revolt
Inspelad: memoria studio, Åmål 2004
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2004
Skivbolag: Memoria Music

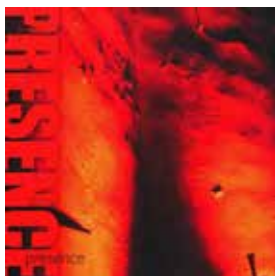
Torbjörn Carlsson
Finlir/Finesse
Inspelad: Memoria Studios, Åmål, och i Flying Frogs studios, Estepona och Almuñécar, Spanien
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2007
Skivbolag: Memoria Music

Katarinas Kjörling
Så skimrande...
Inspelad: Memoria Studio, Åmål våren 2004.
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2004
Skivbolag: Memoria Music

Malin Trast, Björn J:son Lindh & Torbjörn Carlsson
Clarity
Inspelad: Memoria Studio samt Älgå Studio
Producent: Björn J:son Lindh & Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2007
Skivbolag: Fönix

Torbjörn Carlsson
Presence
Inspelad: Memoria studios, Åmål, Älgå studios, Sparreholm och Flying Frogs studios Estepona, Spanien 2003-2005
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson & Leif Carlquist
Utgiven: 2005
Skivbolag: Memoria Music

Karin Green
Mitt bultande hjärta
Inspelad: Solstudion, Sollerön
Producent: Olle Nyberg
Tekniker: Glenn Jönfors
Utgiven: 2008
Skivbolag: Greenverk

Shar
Hugarpel/minding
Inspelad: Memoria studios, Åmål, januari-februari 2005
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson, Reine Dahlberg & Leif Carlquist
Utgiven: 2005
Skivbolag: Memoria Music

Birgit Carlstén & Lars Holm
Vissa visor/Chansons
Inspelad: Våren och hösten 2010 i Memoria Studios, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2010
Skivbolag: Memoria Music

Ted Ström, Björn J:son Lindh & Torbjörn Carlsson
Vinterhamn
Inspelad: i Nora kyrka, Memoria studio, Åmål, Älgå studio, Sparreholm samt Red House, Nora hösten 2005.
Producent: Carlsson, J:son Lindh & Ström
Tekniker: Torbjörn Carlsson & Reine Dahlberg
Utgiven: 2006
Skivbolag: Memoria/Norafon

Kadhammar Sound System
Manhattan Sound Collage
Inspelad: New York och Säftele
Producent: Anders Kadhammar & Jerry Torstensson
Tekniker: Jerry Torstensson
Utgiven: 2010
Skivbolag: Scenografia

Majoka
Let me be me
Inspelad: Flying Frogs studios, Estepona och Almuñécar, Spanien 2007
Producent: Leif Carlquist
Tekniker: Leif Carlquist
Utgiven: 2007
Skivbolag: Universal Music

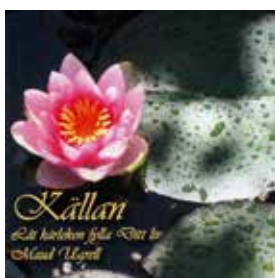
Björn J:son Lindh
Skymningsglöd
Inspelad: Älgå studio, Sparreholm
Producent: Björn J:son Lindh
Tekniker: Jan Severinsson
Utgiven: 2010
Skivbolag: Naxos

Pelle Skjervik
Skjervik
Inspelad: Memoria studios, Åmål
 mellan våren 2008 och våren 2010
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2010
Skivbolag: Memoria Music

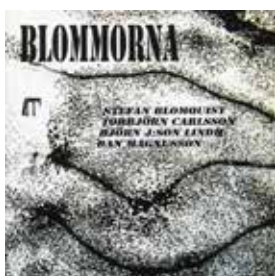
Torbjörn Carlsson & Jenny Ekelund
Not Quite
Inspelad: Memoria studio, Åmål, 2013
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2013
Skivbolag: Memoria Music

Maud Ugrell
Källan
Inspelad: Memoria Studio, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson.
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2010
Skivbolag: Memoria Music

Torbjörn Carlsson
Dedication
Inspelad: Memoria studio, Åmål
 1999-2014
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2015
Skivbolag: Memoria Music

**Stefan Blomquist, Torbjörn Carlsson,
 Björn J:son Lindh & Dan Magnusson**
Blommorna
Inspelad: Memoria Studio, Åmål 2011
Producent: Torbjörn Carlsson, Stefan
 Blomquist & Björn J:son Lindh
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2011
Skivbolag: Memoria Music

**Karlstads Kammarkör sjunger Göran
 Samuelsson visor**
Salt & lavendel
Inspelad: Diverse platser
Producent: Leif Nahnfeldt & Göran
 Samuelsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson, Love Tholin
 & Magnus Gustavsson
Utgiven: 2015
Skivbolag: Fergus Record

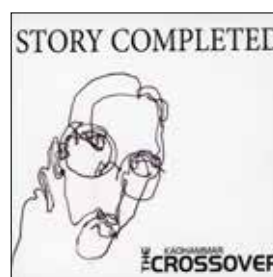
Carl-Fredrik Eriksson Group
Into the heart
Inspelad: Memoria studios, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
 & Carl-Fredrik Eriksson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2012
Skivbolag: Memoria Music

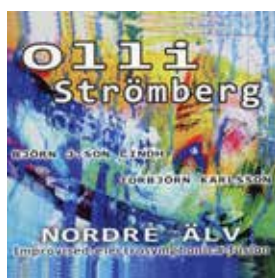
David Engström & Torbjörn Carlsson
Troll
Inspelad: Memoria studio, Åmål, Drea-
 ming Turtle studio & Percussion Town
 studio 2013-2016
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2016
Skivbolag: Blue Turtle

Carina Klasson
Flashbacks
Inspelad: Memoria Studio, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2012
Skivbolag: Memoria Music

The Kadhammar Crossover
Story completed
Inspelad: Memoria studio, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2017
Skivbolag: Scenografia

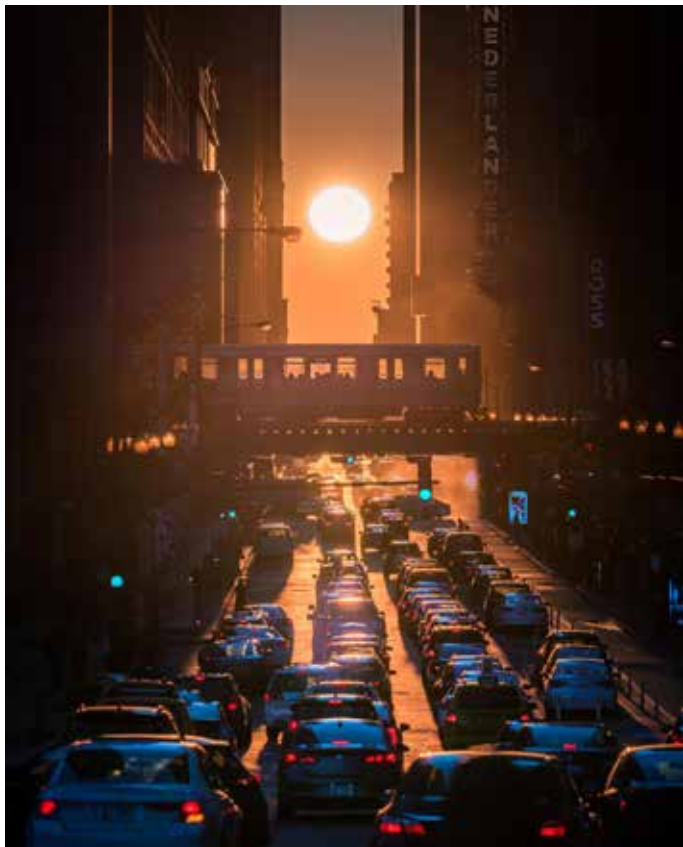

**Olli Strömberg, Björn J:son Lindh
 & Torbjörn Carlsson**
Nordre älv
Inspelad: Studio Kippholmen Recordings
Producent: Olli Strömberg
Tekniker: Göran Granlund
Utgiven: 2013
Skivbolag: Egen utgivning

Vispopparna
Äret runt
Inspelad: Memoria studio, Åmål
Producent: Torbjörn Carlsson
Tekniker: Torbjörn Carlsson
Utgiven: 2019
Skivbolag: Egen utgivning

Maria tipsar

Instagram

@mmeyers76

Mike Myers, hört talas om honom? Nej, jag menar inte skådisen i Waynes World eller Austin Powers.

Kontot jag tipsar om är en fotograf från Chicago i USA. Efter att jobbat konstnärlig ledare i reklamvärlden ett antal år, så föll Mike T Myers för fotografien. Man märker så tydligt hans konstnärliga öga i bilderna, då de är både pampiga och otroligt snygga. Det är en otroligt hög kvalitet på hans bilder.

Själv använder jag hans bilder som ren och skär inspiration. Följ detta konto med kanonbra bilder!

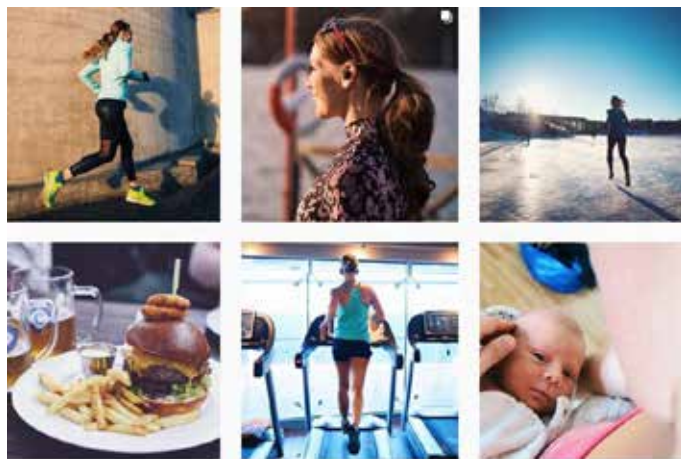
Instagram

@1x

Vill du se extraordinära bilder på Instagram? Då är detta kontot du ska följa! Bilderna som du taggar med 1x väljs ut av en helt hög med curatorer (som jobbat på till exempel Sothebys i London). Man har, förutom sitt Instagramkonto, ett community på webben där man kan bli medlem. Där har man möjlighet att ladda upp bilder för påseende, eller att få bildkritik. Nivån är hög, men inte omöjlig.

På sin hemsida gör de det dessutom omöjligt för någon att "sno" bilden, då man omöjliggjort det med små enkla trick. Hallelujah, säger vi som håller på med bilder!

Varje år har man dessutom en fototävling med prispengar, med ett antal vinnare. Förra året kom domaren från National Geographic, och resultatet visades på svenska Fotomässan. Lite rolig fakta? Denna sajt supportas från Uppsala. Bara det. Förutom det glimrande Instagramkontot, råder jag er alltså att titta in på gallery.1x.com. Vad ni möts av är grymma bilder!

Instagram

@maratonpetra

De som känner mig vet att jag började träna löpning för några år sedan. I början springer man och gör helt enkelt så gott man kan. Efter ett tag känner man dock att man behöver utvecklas, eller helt enkelt få lite tips och råd.

Då är @maratonpetra ett konto man ska följa. Hon ger enkla och lätta råd, som man kan smuga in i träningen. En del för att förebygga skador, en del tips hur man lättare tar sig igenom ett lopp. Kännetecknande för alla råd är att det är enkelt för var man, eller kvinna att följa. Något som också varit givande för mig är att hon faktiskt påtalar skillnaden i fysiken mellan man och kvinna. Det är otroligt lätt att jämföra sig med varandra – och så har man inte ens fysisk möjlighet att vara jämbördiga. Så, ni vardagslöpare därute.

Kolla in @maratonpetra!

Markus Strömqvist, Henrik Johansson, Malin Andersson och Lisa Johansson på Åmåls Videoverkstad tidigt 1990-tal.

Foto: Tony Berg

Videoverkstan var en bra grogrund

Videoverkstan i Åmål var en grogrund för många talangfulla och kreativa personer. Flera av dem har idag jobb inom film och media. Under de få år verksamheten fanns på Huset i Åmål hann de också med att skapa några riktigt bra och prisbelönta filmer.

Om jag inte missminner mig så var tanken med Videoverkstan i Åmål från början att det skulle skapas en lokal tv-kanal. Av olika anledningar blev det inte något av de planerna, men Videoverkstan blev ändå en grogrund för en handfull fina karriär inom film-, reklam-, ljud- och bokbranschen.

Henrik Johansson och Hans Johansson hamnade i Göteborg och driver idag Fandango Film med kunder som Volvo Car Corporation, Comeon, Myresjöhus med flera. Markus Strömqvist hamnade i Stockholm. 1995 till 1999 arbetade han som promotionproducent på Kanal 5 men sedan 1999 driver han sitt eget produktionsbolag Film Fatale AB som har kunder som Saab, Nordea och Nike bland sina kunder.

Ytterligare en av medarbetarna på Videoverkstan hamnade i Stockholm, det är tecknaren Peter Bergting som idag är en erkänd illustratör med kunder över hela världen samtidigt som han ger ut egna seriemagasin. En femte person var också med under de tidiga åren i Åmål och det är ljudteknikern Reine Dahlberg som under ett antal drev Mary Music för att sedan jobba hos Ljudmakaren i Säfte under en lång rad av år. Nyligen tog han emellertid steget tillbaka till att vara frilansare igen. Visst fanns det ytterligare personer inblandade i verksamheten i början, men nämnda fem var de tongivande.

Kreativiteten resulterade i en handfull spännande kortfilmer där den största av dem var actionfilmen "Jim Beam" som

GT:s filmrecensent Gunnar Rehlén hyllade. En av de andra kortfilmerna som spelades in var "Vid sidan av den smala vägen" som det sedan gjordes en nyinspelning av. I originalfilmen spelade Henrik Johansson och Peter Bergting huvudrollerna i en kort berättelse om två kriminella som kidnappat en liten flicka för att kräva en lösensumma, men det går givetvis inte som de tänkt sig. "Farlig frankering" var en annan kortfilm som spelades in, den handlade om faran med att beställa kärlek på postorder.

En av de kortare filmerna som skapades på Videoverkstan var "Olåt" som bara var runt tre minuter lång och filmad i en oavbruten scen. Den filmen vann flera utmärkelser.

Videoverkstan levde vidare några år efter att den första generationen slutat med lades så småningom ned.

Tony Berg

Filmer Åmåls Videoverkstad (i urval)

Jim Beam

Regi: Hans Johansson, Henrik Johansson, Markus Strömqvist & Peter Bergting. Skådespelare: Henrik Johansson, Hans Johansson, Peter Bergting, Markus Strömqvist, Ann-Terese Mörch, Erik Martinsson, Jason Meredith med flera. Premiär: 1992.

Den smala vägen

Regi: Skådespelare: Henrik Johansson, Peter Bergting, Janne Sagle & Premiär:

Farlig frankering

Regi: Henrik Johansson, Peter Bergting. Skådespelare: Henrik Johansson, Erik Martinsson, Susanne Pettersson, Malin Andersson med flera. Premiär: 1994.

Olåt

Regi: Peter Bergting. Skådespelare: Per Ågren & Christer Freiholtz. Premiär: 1995.

Henrik Johansson och Susanne
Pettersson i en av scenerna
i filmen "Farlig frankering".
Foto: Tony Berg

Sagabion i Åmål var inspelningsplats för några scener i filmen "Cornelis"

Foto: Tony Berg

Filmindustrin sätter Dalsland på kartan

Dalsland må vara ett litet landskap, som makthavarna i Stockholm helst skulle slippa bry sig om, förutom när de ska på semester, då är landsbygden i Sverige intressant ett kort tag. Industrierna försvinner en efter en, infrastrukturen är ett hån, ja listan kan göras lång. Men det finns i alla fall lite ljusglimtar här och där. En av dem är filmindustrin som hittat till Dalsland. Med åren har en hel del filmer spelats in i landskapet.

Första spelfilmen som vi fått fram uppgifter på hade premiär redan 1926. Det var stumfilmen "Bröllopet i Bränna. Sedan dröjde det ganska länge innan nästa filmsällskap klom till Dalsland. I slutet av 1970-talet spelades filmen "Charlotte Löwensköld" in i Åmål. Några år senare dök Tage Danielsson upp med ett stort filmsällskap i Åmål när "Ronja Rövardotter" spelades in bland annat vid Sörknatten i Ånimskog och i Fröskog.

Under några år hade Åmåls kommun också en Ronja-utställning i annexet bakom Stadshotellet, men det är många år sedan nu. Där fanns bland annat miniatyrborgen som användes i studion när ovädret som spräckte borgen spelades in. Ytterligare lite rester av inspelningarna fanns med i utställningen som väl egentligen borde dammas av igen och visas upp någonstans.

Det blev ytterligare några filmer under 1980-talet såsom "Röd snö" och "1939". Sedan var det lugnt ett tag igen. Men vid millenieskiftet började det hända saker igen. Då förlade Lars von Trier delar av inspelningen av filmen "Dancer in the dark" i Dalsland. Sedan har det rullat på ordentligt med filmer som "Smala Sussie", "Kopps", "Offside", "Bröllopsfotografen",

"Mammas pojkar" och andra populära svenska komedier. Ofta med Ulf Malmros som regissör.

För några år sedan blev trakterna vid Dals-Ed, Bäcke-fors och Kroppefjäll skådeplatsen för den franska psykologiska thrilleren "Into the forest" (org. Dans la forêt) av den franska regissören och manusförfattaren Gilles Marchand.

Nyligen var Lars von Trier tillbaka i Dalsland och spelade in filmen "The house that Jack built" med skådespelare som Matt Dillon och Uma Thurman. Det är en riktigt våldsam film där delar spelades in i Tösse och trakterna runt omkring.

För drygt tio år sedan var regissören Amir Chamdin i Åmål och spelade in några scener till filmen "Cornelis". Inspelningsplatsen var Sagabion i Åmål.

Ytterligare en handfull filmer är inspelade i Dalsland, och det finns säkert flera filmer jag missat i min lista ändå är det en imponerande samling filmer.

Ett förslag till sommarnöje är att titta igenom filmerna och sedan ge sig ut och försöka hitta de inspelningsplatser i Dalsland man sett på filmen. Kan bli en fin liten utflykt runt i landskapet.

Tony Berg

Fakta spelfilmer inspelade i Dalsland (Helt eller delvis)

Bröllopet i Bränna (stumfilm 1926), **Charlotte Löwensköld** (1979), **Ronja Rövardotter** (1984), **Röd snö** (1985), **1939** (1989), **Dancer in the Dark** (2000), **Hans och Hennes** (2001), **Smala Sussie** (2003), **Kopps** (2003), **Bredband** (2004), **Kim Novak badade aldrig i Genesarets sjö** (2005), **Tjenare Kungen** (2005), **Weekend** (2006), **Offside** (2006), **Bröllopsfotografen** (2009), **Cornelis** (2010), **Mammas pojkar** (2012), **Into the Forest (org. Dans la forêt)** (2016), **Den allvarsamma leken** (2016), **The House that Jack built** (2018), **Unga Astrid** (2018), **Out stealing horses** (2019), **Jag kommer hem igen till jul** (2019).

MATT DILLON

BRUNO GANZ

**THE
HOUSE
THAT
JACK
BUILT**

LARS VON TRIER

Ingenting är som förut, allt är som vanligt

Sven-Ingvars

Sven-Ingvars är i farten igen. Bandet gjorde några spelningar i höstas och ger sig ut på en mindre Sverigeturné i april-maj som avslutas med två konserter på Löfbergs Arena i Karlstad.

Sven-Ingvars har gjort succé med sitt senaste album, "Ingenting är som förut, allt är som vanligt". Det blev en kort turné i höstas och i vår ger de sig ut på vägarna igen.

Det har hänt en del sedan bandet startade i Slottsbron 1956. Inledningsvis spelade Sven-Ingvars mest pop och rock för att sedan gå lite mer åt dans-bandshållet.

Bandets medlemmar har skiftat en del genom åren men stommen var länge Sven-Erik Magnusson, sång, gitarr

och blås, och Ingvar Karlsson, gitarr, bas och dragspel.

Sven-Eriks son, Oscar Magnusson, som också driver Sliperiet i Borgvik, kom med i bandet 2006 och sedan har det rullat på. Ingvar Karlsson slutade 2010 och 2017 gick Sven-Erik Magnusson bort. Men Sven-Ingvars lever kvar. Nu är det Oscar som är bandets ledare och de senaste åren har det blivit en hel del spelningar och ett nytt album, "Ingenting är som förut, allt är som vanligt", som kom 2019, tio år efter "Lycklig".

Sven-Ingvars ligger tvåa på listan över artister som haft flest låtar på Svensktoppen. 54 låtar har det blivit genom åren, imponerande. Det är bara Sten & Stanley som är bättre med 61 låtar på listan.

Tony Berg

Vårturné 2020

17 april, Rival, Stockholm
18 april, Rival, Stockholm
23 april, Lorensbergsteatern, Göteborg
24 april, Malmö Arena, Malmö
25 april, Arena Älvhögsköping, Trollhättan
26 april, Vara Konserthus, Vara
8 maj, Löfbergs Arena, Karlstad
9 maj, Löfbergs Arena, Karlstad

***Jag ville ta reda
på vem människan
bakom porträttet är***

Närmare än du tror

Robert Elehn

– Du får skriva om vad du vill, sa hon. Bara inte om politik.”

Hur skriver en inte om politik?

Hur skriver en inte politik?

Jag har aldrig trott mig vara politiskt engagerad.

Definitivt intresserad, stundom manifesterad, aldrig engagerad. Ett sent samtal på ett sommarbröllop ledde till en annan förståelse för hur ett politiskt engagemang kan se ut. En bekräftelse på att politik är vardag även för oss som inte är politiker, en upplysning om att mina val i vardagen är betydelsefulla val att beakta med omsorg och samtidigt en viktig påminnelse om att aldrig glömma att jag har möjligheten att välja (nåja, i alla fall till viss del).

Det sena samtalet på ett sommarbröllop initierade en personlig transformation som jag knappast ser någon ände på och som i allra högsta grad är politisk. Flera katalysatorer har passerat sedan dess. Att bli förälder, att bevittna den efterlängtrade, kommande revolutionen i spåren av #metoo och nyligen den fullkomligt briljanta “The Work”. Tjockhudade, härdade typer som ur själen berättar om bortträngda känslor, avvisad kärlek och ödesdiga konsekvenser. Jag har inte tidigare upplevt något så direkt. Att sätta fingret på hur destruktiva mansnormer och idéer om maskulinitet är för oss som definierar oss som män. Att de är det för er som inte definierar er som män, är väl de flesta någorlunda överens om (utom möjligen några “män” då).

En natt grät jag i min säng med min partner vid min sida över hur fullkomligt överjävlig den här världen är. Hur ett av

mina barn kommer att växa upp och av denna värld begränsas i sina möjligheter utifrån sitt av biologi givna kön. Och hur det andra av mina barn, utifrån sitt kön, kommer att förväntas fortsätta att förtrycka, ta för sig, se sig som mer värd, se sig ha större rättigheter att agera efter sitt huvud.

Jag vill inte ha sådana barn. Jag vill inte vara en sådan pappa, så att jag får sådana barn. Jag vill vara en pappa, som lämnar efter sig barn som blir vuxna, som är bättre människor än vad jag någonsin kommer att bli. Som kanske får egna barn, som blir ännu bättre människor, än vad mina barn, någonsin blir. Hur blir jag en sådan pappa?

Foto: Maria Olsen

Det pågår enormt mycket positiva, bra initiativ för att förändra synen på att vara man och maskulinitet hos män. Och kom igen, det finns män som dödar som en konsekvens av samhällets förväntningar på kukbärare. Ska vi ha det så? Klart vi inte ska. Och ju fler som ställer frågan varför män dödar, istället för varför deras offer blir offer, desto bättre.

De positiva initiativen leder redan till förändring. De leder till att fler män inser att även andra män inte är riktigt tillfreds med den av samhället givna föreställningen om vad det är att vara man. Vi är ju samhället, vi kan förändra den föreställningen.

Hur blir jag en sådan pappa? Jag vet inte. Jag försöker. Jag försöker lära båda mina barn om integritet, lära dem att argumentera för det de vill uppnå, lära dem att känna sina känslor och låter dem få söka tröst, trygghet, kärlek när de behöver. Oavsett vem utav dem som söker. Jag försöker att vara en normbrytande pappa även om det är skitsvårt och jag suger på det ännu mer efter att vi fått robotdamsugare. Men jag försöker. Jag misslyckas betydligt fler gånger än vad jag lyckas, men jag försöker.

- Du får skriva om vad du vill, bara inte om politik, sa hon.
- Jag lovar, sa jag.

Vi i Baretta Magazine gillar ju att lyfta lite udda saker. En utbildning som jag själv aldrig hade hört talas om är cirkus- och danshögskolan i Stockholm. Visste man ens om att någon sådan fanns? Inte jag i alla fall. Men på den skolan går en tjej som ursprungligen är från vår grannstad Säfte. Visst låter detta spännande? Vi har förstås pratat med:

LISA VINTFJÄRD

Berätta mer om dig själv – vem är Lisa?

Jag heter Lisa Vintfjärd och är 23 år gammal, fyller faktiskt 24 år nästa vecka. Jag är uppvuxen i Säfte tillsammans med min syster, mamma och pappa. Vi bodde i en villa i centrala Säfte med närhet till skola och vänner. Hela livet har jag varit intresserad av musik, teater och framförallt dans. Började tidigt med diverse olika hobbyer. Jag har bland annat spelat fotboll, basket, varit aktiv inom svenska kyrkan och dess ungdomsverksamhet och framförallt har jag dansat mig genom livet. Jag har alltid varit mycket utomhus och tillbringat mycket tid i skogen tillsammans med familjen.

Jag bor nu i Stockholm tillsammans med min pojkvän och katt. Förutom att gå i skolan arbetar jag som Teamledare på Gröna Lund Tivoli. Ett arbete som jag är stolt över att ha och inte tänker lämna i första taget. Jag tillsammans mina kollegor sköter den dagliga driften för de som arbetar på attraktionerna. Vi ser till att de som arbetar vet hur de ska arbeta, att de sköter sitt jobb och framför allt att de trivs på jobbet. Jag möter många ungdomar som kommer till Gröna Lund helt utan arbetserfarenhet. Jag älskar att ta emot dem för att stödja dem i sitt första arbete och att hjälpa dem växa både inom sitt arbete men framför allt som individer.

Vad är din bakgrund inom dans? Hur kommer det sig att du sökte till dans- och cirkushögskolan?

Mamma och pappa insåg nog ganska snabbt att jag hade ett intresse för att stå på scen. När jag var fem år följde mamma och pappa mig till min första danskurs på Danscenter Sofia Westlund. Därefter följde många olika danskurser med massor av olika dansstilar. Jag tränade discodans, showjazz och jazzbalett som det då hette. När jag var elva år tog en bekant till mamma med mig på en audition för musikalen Oliver på Säfteoperan. Hon hade uppmärksammat att jag sjöng och dansade mig genom dagarna och ville ge mig chansen att få vara en del av en produktion. Jag fick en roll i barnensemblen som barnhemsbarn och ficktjuv. Det här var mitt första möte med att stå på musikalscenen. Jag fortsätta att vara med i olika produktioner på Säfteoperan både genom att själv stå på scenen men hjälpte

också till med mask och kostym och ljus teknik. Någon gång vid den här tiden började jag även dansa på Säfte musikskola där mycket fokus låg på inkludering av alla ungdomar och att skapa möjligheter för oss i Säfte att få dansa och sjunga tillsammans.

Därefter sökte jag in till det estetiska programmet med inriktning dans på Sundstagsgymnasiet i Karlstad. Jag fick en plats på gymnasiet, och tillsammans med hela familjen valde vi att lämna Säfte för att flytta till Karlstad. Det här var ett gemensamt beslut i hela familjen då vi alla sökte efter en ny vardag med nya möjligheter att utvecklas inom både jobbsammanhang och i utbildningssyfte.

Efter utbildning på Sundstagsgymnasiet ville jag fortsätta att utbilda mig inom dansfältet och flyttade därför till Örebro där jag påbörjade en ettårig utbildning på Kävesta folkhögskola. Jag läste en modern och nutida danslinje och fick ett fördjupat förhållande till dans som konstform. Året på Kävesta var väldigt givande för mig som person och dansare. Jag växte som person genom att på deltid flytta hemifrån, bo kollektivt och själv ansvara för min levnadsstandard.

Under året på Kävesta kom jag i kontakt med en didaktisk sida av dansen som jag upplevde väldigt spännande. Jag blev rekommenderad att söka till Dans och Cirkushögskolan i Stockholm där man kan utbilda sig till bland annat danspedagog och ämneslärare i dans. Jag såg min chans att få kombinera dans med didaktik och valde därför att söka ämneslärarprogrammet i dans, en utbildning på fem år som skulle ge en examen som legitimerad gymnasielärare i dans. Jag klarade alla prov och tackade ja till platsen på Dans och Cirkushögskolan. Tillsammans med min pojkvän flyttade jag till Stockholm för att påbörja min studier.

Kan du berätta mer om din utbildning?

Jag är nu inne på mitt fjärde år av utbildningen. Utbildningen är uppbyggt som så att man under de första två åren studerar sitt förstaämne, som är dans. De åren fokuserar på ett didaktiskt perspektiv av dans samt en praktisk del där man själv får dansträning. Teori om dans och pedagogik kombineras med verksamhetsförlagd utbildning då man får testa på att i några veckor praktisera på gymnasieskolor. Efter två år studerar man sitt andraämne i 1,5 år. Jag har valt koreografi som andraämne vilket ger möjlighet att få ett fördjupat förhållande till koreografi och hur man didaktiskt kan bemöta ämnet.

Jag har precis examinerat mitt andraämne och återgår nu till mitt förstaämne. Nu väntar 1,5 år med bland annat praktik och ytterligare fördjupning inom dansdidaktik.

För mig som novis är blandningen mellan dans och cirkus lite udda, men kanske är helt naturlig för er som går i skolan. Går man bägge inriktningarna, eller behöver man specialisera sig?

Dans och Cirkushögskolan är en del av Stockholms konstnärliga högskola. Jag utbildas endast inom institutionen för danspedagogik. Jag har alltså ingenting med Cirkus att göra. Men inom cirkus kan man utbilda sig i en pedagogisk inriktning eller som cirkusartist.

Hur ser du din framtid efter utbildningen? Har du några planer och drömmar i framtiden?

Jag är förhoppningsvis klar med mina studier om 1,5 år. Mina förhoppningar är att på något sätt kunna arbeta med gymnasieelever inom det estetiska programmet. Jag finner det otroligt inspirerande och intressant att se ungdomar växa genom danskonsten. Det är något speciellt med att undervisa elever inom konst, se hur de tar egna val och hur det brinner för konsten. Jag vill finnas som ett stöd för dessa elever och hjälpa dem uppnå sina drömmar.

Jag vill lyfta dansen som konstform och visa att den kan göra skillnad i samhället.

Om jag får drömma stort skulle jag helst vilja starta upp en ny gymnasieskola. När jag varit ute på praktik har jag vid flera tillfällen uppfattat brister inom skolan och den utbildning som sker. Det finns mycket som jag skulle vilja förändra och göra bättre för eleverna. Jag längtar efter en skola som är inkluderande för alla elever, oavsett vem man är, vart man kommer ifrån eller hur man ser ut. Skolan ska vara en plats för alla, vilket den på många ställen i landet inte är. Genom min utbildning har jag fått syn på dessa brister och jag vill verkligen vara med och förändra utbildningen vi har i Sverige. Det är mycket som behöver ske på en politisk nivå, men jag tror att jag som lärare också kan göra mycket för att utbildningen ska bli bättre för eleverna.

Lisa vid en uppvisning på Kävesta högskola **Foto: Sara Vintfjärd**

Till vänster: En uppvisning på dans- och cirkushögskolan.
Nedan: Lisa i en föreställningen "Fabulösa, pompösa, mirakulösa".
Längst ned: Dörren till Queens inspelningsstudio i Montreux.
Till höger: Freddie Mercury-statyn i Montreux.
Foto: Sara Vintfjärd

Handwritten text on a wall or poster, including names like "Freddie" and "The B", and other illegible phrases.

JOHAN BODING

NIGHT OF QUEEN

Jag tror att många av oss har hört talas om Johan Boding. Han har ju turnerat runt en hel del med olika föreställningar av Queen. Samtliga har fått otroligt bra recensioner, och det känns som att Johan har hittat sin grej – men han kan givetvis så mycket mer.

Men vem är egentligen Johan?

Han är född i Södertälje utanför Stockholm och gick på 1990-talet Musikhögskolan i Stockholm. Under några år var han även med i grupperna Candy Roxx och faktiskt även i bandet Noice.

Johan har även en diger meritlista vad det gäller musikaler. Han har varit med i Miss Saigon, där han fick en guldmask. Men han har även varit med i Jesus Christ Superstar – där han gestaltat inte mindre än tre roller (Jesus, Judas och Hannas)

Att börja turnera med Queenlåtar gjorde Johan redan 2008, initiativtagare till uppsättningarna är producenten Erik Rynefors. A Night at the Opera blev namnet på första turnén som spelades fram till 2010. Produktionen levde vidare under många olika namn, och 2016 gick turnén under namnet Freddie 70 years – A Freddie Mercury & Queen Tribute. Produktionen därefter hette Freddie forever och nu Wheel of Fortune, där det är den sistnämnda som Baretta Magazine har fått möjlighet att fotografera.

Kanske har du hört talas om Casinot i Montreux? Det är här som Deep Purples kända låt "Smoke on the water" kom till. 1971 befann sig bandet i Montreux, som ligger vid strandkanten

till Genevesjön, för att spela in nya låtar. När Casinot stod i lågor blev de inspirerade av "the smoke on the water and the fire in the sky...". Resten är musikhistoria. Så vad har då Johan Boding och gänget med detta sidospår att göra? Jo, efter branden byggdes casinot upp på nytt och här låg nu Mountain Studios. Efter ett besök här köpte Queen studion och spelade in majoriteten av sina låtar från 1979 till att de kom att sälja studion 1995.

Montreux blev Freddie Mercurys fristad och han står även som staty nere vid vattnen. I casinot hålls sedan många år tillbaka ett födelsedagsfirande den 5 september för att hedra Freddie, fans från alla världens håll strömmar in.

I september 2017 flögs hela produktionen av Freddie 70 years ner till Montreux för att spela på Freddie Mercury's 71'st Birthday Party, inbjudna av inga mindre än Brian May och resten av medlemmarna i Queen. En minst sagt ärofylld spelning som blev succé.

Fast det är inte bara Queen som gäller för Johan, han har även turnerat Sverige runt med "Sol, vind och vatten", som är en hyllning till Ted Gärdestad.

Turnén 2020, med namnet Night of Queen – Wheel Of Fortune Tour, började med fyra utsålda spelningar på Scalateatern i Karlstad inklusive ett genrep som vi hade nöjet att vara inbjudna till, som fotografer. Detta var en annorlunda konsert så tillvida att varken vi i publiken eller ensemblen visste vilka låtar de skulle spela. Ni som kan er engelska vet att "Wheel of fortune" betyder Lyckohjulet, sådana som finns på tivoli. Ett sådant hjul fanns på scenen med 43 olika Queenlåtar.

Öppningsnumret var bestämt på förhand, "One Vision" och redan här insåg man att nu blir det åka av, även om slumpen styrde låtlistan (delvis i alla fall). Efter denna öppningslåt var det sedan dags att snurra på hjulet och det gjordes av föreställningens producent, Erik Rynefors. Första låten som bestämdes av slumpen blev "Hammer To Fall". Här fick en annan Boding stå lite i rampljuset nämligen Johans son, gitarristen Samuel. Han tillsammans med ytterligare en gitarrist, Stefan Jonsson (från Mariestad) fick en hel del låtar att glänsa på under kvällen och som de gjorde det!

Några som också imponerade stort, var Night of Queen Choir. Kören har tidigare bestått av ett 20-tal sångare men är nu nedskalad till sex personer. En av körmedlemmarna som fick en framträdande roll var Sofie Rynefors som tillsammans med Johan Boding framförde låten Barcelona. Man ska inte jämföra med originalet men jag fick stäpnas när de sjöng.

Föreställningen varade i drygt två och en halv timme med paus och för en lekman som mig så kunde inte jag uppfatta några missöden eller fel utan det var en helt fantastisk föreställning. Just detta att de inte visste vilka låtar som kommer att spelas så visar det att de verkligen kan sin Queen.

Terje Olsen

Diskografi

I Don't Mind the Weather (2006), The Reason (2008), Livet vänder (2012), Sonic Station Next stop (????)

Du hittar även Johan Boding på Spotify. Faktaberättare: Sara Vintfjärd, följespotsoperatör på denna föreställning.

*Night of Queen Choir: Marica Lindé, Klas Brohagen,
Fredrik Sjöstedt, Sofie Rynefors, Johanna Zander,
Annelise Rynefors.*
Foto: Terje Olsen

Marica Lindé.

Foto: Terje Olsen

Samuel Boding.

Foto: Terje Olsen

Samuel Boding och Stefan Jansson.

Foto: Terje Olsen

*Johan Boding – Sveriges
svar på Freddie Mercury?*
Foto: Terje Olsen

Åmålsmaffian. Maria Olsen,
Baretta, Bobby Svanér Dela
Cruz, Ljudmakaren och
Terje Olsen, Baretta
Foto: Sara Vintfjärd

"Äntligen" skrek en viss Gert Fylking när nobelpristagaren i litteratur presenterades. Äntligen har jag har fått se 10cc live!

10cc bildades 1970 i Manchester, England men tog sitt namn först 1972. Ursprungsmedlemmarna var, Graham Gouldman, Eric Stewart, Lol Creme och Kevin Godley. Gouldman hade tidigare varit med i gruppen The Mockingbirds och Stewart i Wayne Fontana and the Mindbenders. 10cc slog igenom under 1970-talet och

har levererat hits som "Donna", "I'm not in love" och "The things we do for love". Den första listettan de hade var låten "Rubber Bullets".

Gruppens repertoar hämtades från nästan alla musikgenrer och låtarna är melodiska och texterna underfundiga och humoristiska. Det som fascinerar mig är att en enda låt kan ha tre till fyra olika melodislingor som var och en skulle kunna vara en egen låt.

Bandet upplöstes 1983, men återförenades tillfälligt i början på 1990-talet. Sedan 1999 har Graham Gouldman som enda ursprungsmedlem turnerat under namnet 10cc och tillsammans med Rick Fenn, Iain Hornal, Keith Hayman och Paul Burgess bildar han dagens grupp.

Vintern 2019 gjorde de en bejublad turné i Sverige och nu var det alltså dags igen. Jönköping, Malmö, Stockholm och Lorensbergsteatern i Göteborg fick äran att stå som värdar för gruppen under deras miniturné i Sverige.

Vi styrde kosan till konserten på Malmö Live konserthus. Jag som är uppväxt med 10cc såg fram emot konserten och var nyfiken på om de har behållt det speciella sound som var så unikt för gruppen och visst hade de det! Dagens uppsättning av 10cc lät precis som jag hade hoppats, naturligtvis inte som på 1970-talet, men sången och musiken framfördes på ett sådant igenkännande sätt att om man blundade och bara lyssnade så framkallade det minnen från skoltiden och discon man gick på.

Vad kan sen gå fel när konserten öppnas med "The Wall Street shuffle"? Inget visade det sig.

Inför en jublande publik på ett fullsatt konserthus avverkades den ena hiten efter den andra eller vad sägs om "I'm Mandy fly me", "Dreadlock holiday", "Art for art's sake", "Life is a Minestrone", "Good morning Judge" (lyssna på den texten), "The things we do for love" och naturligtvis "I'm not in love". Deras första hit, "Donna", kom som

extranummer och den sjöngs a capella. Ja, de kan sjunga!

Saknade jag någon låt? Egentligen inte men om konserten varit ytterligare en timme så skulle man kunnat önska "Blackmail", "The second Sitting For The Last Supper" (från skivan The Original Soundtrack), "Take these chains", "Shock on the tube" eller den bluesinspirerade "Nothing can move me" (från skivan Bloody Tourists).

Konserten varade en timme och fyrtio minuter, den tiden flög bara iväg – och flög iväg gjorde vi som var och lyssnade på 10cc. Av lycka.

Terje Olsen

Spellista i Malmö: Wall Street shuffle, Art for art's sake, Life is a Minestrone, Good morning Judge, The Dean and I, Clockwork creep, Feel the benefit, The things we do for love, Say the word, Silly Love, From Rochdale to Ocho Rios, I'm Mandy fly me, I'm not in love, Dreadlock holiday, *extranummer*: Donna, Rubber bullets.

Inte bara Carlsberg

2011 besökte vi ett ställe i Danmark som heter Mön, en ö som ligger sydost om Själland. Man har ju hört talas om de vita klipporna vid Dover och tydligen så fanns det liknande klippor i Danmark och faktiskt högre än de i Dover.

Från toppen av klipporna, där bokskogen plötsligt tar slut, stupar de vita klipporna nästan 130 meter rakt ner i havet och längs den nästan 7 kilometer långa klinten finns flera utsiktsplatser där man kan beundra de vita kalkstensklipporna.

Om konditionen tillåter kan man ta den långa trappan ner till den svarta strandremsan som består av flintasten, därav den svarta färgen. Väl nere gäller det att se upp. Ras har förekommit och det är ofta helt eller delvis avstängt, man måste kolla noga vad som gäller.

2007 var det senaste stora raset då det bildades en 300 meter lång halvö ute i havet. Raset skedde på natten, turligt nog, så ingen människa kom till skada. I början av klinten finns Geocenter Möns Klint, där man kan lära sig mer om natur och geologi och få svar på hur klinten uppstod, bland mycket annat. Därifrån utgår guidade även turer.

Vill man se klinten från havet beger man sig till Klintholm där guidade båtturer utgår ifrån. Det är mäktigt att stå högst upp på klinten med stup på 130 meter men det var lika mäktigt att se klinten från havet.

Ett annat ställe som bör besökas är Liselunds slott ungefär fem kilometer från klinten. Ett litet sagoslott med en otroligt

lummig och stor trädgård och park. Inte för att man behöver varva ner kanske men en mer lugn och harmonisk miljö är svår att hitta.

Tredje gången vi reste till Mön passerade vi Stevns klint och Faxø kalkbrott, efter tips som vi fått från Rudy Hemmingsen (se reportage tidigare i detta nummer). Dessa ställen ligger på sydöstra Själland. Stevns klint har inte lika höga klippor som Möns klint men det finns en spektakulär kyrka, Höjerups gamla kyrka, som man måste besöka. Kyrkan, vars kor och delar av kyrkogården störtade i havet vid ett stort ras i mars 1928. På stranden låg sönderslagna kistor och skelett av de döda. Folk kom resande från när och fjärran för att se på ruskigheterna. Till och med danska kungen kom för att titta.

Det som är kvar av kyrkan går bra att besöka och där koret tidigare låg finns nu en balkong med en fantastisk utsikt över Östersjön.

Faxe kalkbrott har inte så mycket med naturen i sig att göra men ändå kunde man se skönheten med stället. Det turkos-blå vattnet i kontrast till den vita kalkstenen, med linjer och mönster som man som fotograf försöker komponera tilltalande. Besök detta ställe!

Terje Olsen

Fakta: Med klint avses vanligen den platta ytan ovanför stupet och själva stupet kallas klintkant. Möns Klint ett område med brant stupande vita kritklippor på östra delen av ön Mön i Danmark. Kritklippor bildades under Krita-perioden c:a 145-65 miljoner år sedan. En tid då dinosaurier levde.

Stranden nedanför klinten består av svart flintasten.

Foto Terje Olsen

Böljande moln, böljande landskap.

Foto Terje Olsen

*Ett flytande hotell utanför
Klintholm i fullmånens sken*
Foto: Terje Olsen

*Höjerups gamla kyrka vid
Stevns klint. Halva kyrkan
försvann i ett ras i början
på 1900-talet*
Foto: Terje Olsen

Ett kalkstensbrott på Själland.

Foto Terje Olsen

Vallmo frodas gott i den danska myllan på Mön.

Foto Terje Olsen

Kalkstensklipporna stupar nästan rakt ner mot stranden.

Foto Terje Olsen

Fullsatt på skarvarnas favoritställe.

Foto Terje Olsen

*Soluppgång på stranden vid
Möns klint är magisk. Väl
värt ett tidigt besök.*
Foto: Terje Olsen

Utställningar

Tisdagskväll i Jönköping, från utställningen *Last night in Sweden* som visas på Världskulturmuseet i Göteborg fram till 9 augusti.

Foto: Jonas Lindkvist

Last night in Sweden visas i Göteborg

Fotoprojektet *Last night in Sweden* innehåller ett antal fotografier från vanliga vardagskvällar i Sverige. Nu visas en ny version av utställningen på Världskulturmuseet i Göteborg. Den uppdaterade utställningen har fått namnet *Last night in Sweden – Revisited*. Utställningen pågår fram till 9 augusti.

Projektet, boken och utställningen *Last night in Sweden* kom till efter ett uttalande den amerikanske presidenten Donald Trump gjorde 2017.

– Look what happened last night in Sweden, var hans kommentar.

Detta väckte givetvis reaktioner, inte minst i Sverige. En av de saker som hände var att bokförlaget Max Ström in ett hundratal av landets bästa dokumentärfotografer för att skildra vardagskvällar runt om i Sverige under våren 2017. Det är bilder som skildrar ett Sverige som sällan syns i media. Här är det den svenska vardagen som står i fokus, och det visar sig i många fall vara en spännande sådan.

Förlaget fick in tiotusentals bilder. Gemensamt för bilderna är att alla är tagna efter kl 18.00 i april och maj 2017. En jury valde sedan ut 100 bilder till boken *Last night in Sweden*. På utställningen i Världskulturmuseet i Göteborg visas ett 40-tal bilder från projektet.

Last night in Sweden har fått mycket uppmärksamhet både i Sverige och internationellt. Bildernas innehåll varierar mycket från fritid och kvällsarbete, vardagsslit och vardagslycka till familj och vänner, i stort och smått. Bilderna ger en annan bild av Sverige än vad som visas i nyhetsrapporteringen. Det är i och för sig inte så konstigt då vanliga vardagshändelser kanske inte är så spännande att få serverade som nyheter.

Utställningen har visats på Fotografiska i Stockholm, Arbetets museum i Norrköping samt i EU-parlamentet i Bryssel. Den version av utställningen som visas på Världskulturmuseet skiljer sig delvis i bildurval mot de tidigare.

– Världskulturmuseet ser här möjligheten att diskutera hur globaliseringen påverkar bilden av ett land – i detta fall Sverige, säger Arjumand Carlstein, intendent på Världskulturmuseerna. Vem äger bilden av Sverige i världen? Vilka är vi, i relation till vem?

Förutom ett eget bildurval har museet också producerat ett skräddarsytt skolprogram med möjlighet att bland annat diskutera källkritik och bildanalys, något som blir allt viktigare i vårt digitala samhälle. Första exemplaret av boken skickades till Donald Trump och samtliga amerikanska kongressledamöter samt alla EU-parlamentariker.

Tony Berg

Foto: Nico Södling

Lennart Nilssons bilder visas på Åmåls Fotofest

Åmåls Fotofest arrangeras i år för 13:e gången. Årets huvudnamn är Lennart Nilsson vars bilder gästade fotofesten två gånger tidigare.

Många av Sveriges största fotografer har ställt ut bilder på Åmåls Fotofest sedan starten 2008. Sanna Sjöswärd, Jens Assur, Brutus Östling, Leif-Erik Nygårds, Paul Hansen, Mats Alfredsson, Håkan Ludvigson, Bingo Rimér, Jacob Forsell, Emma Svensson, Anna Clarén och Magnus Westerborn.

Olof Wahlund som flyttade till New York i början av 1970-talet och började som assistent åt Irving Penn för att sedan bli en av de stora reklamfotograferna på Manhattan har deltagit flera gånger.

Utländska fotografer som Anna Cepinska, Morten Gjerde och Cedric Archer har också varit med och ställt ut på fotofesten.

Toppnamnet 2020 är Lennart Nilsson (1922-2017) vars bilder kommer att hänga i Kulturhuset. Lennart Nilsson föddes i Strängnäs 1922 och är en av Sveriges mest kända fotografer. Lennart började sin bana som fotograf redan i tonåren och sålde sina första bilder till olika tidningar i Stockholm. Han gick ofta runt på Stockholms gator med sin kamera, när han såg en kändis bad han att få ta en bild.

Han byggde upp ett rykte om sig som en duktig fotograf

och började få uppdrag av olika tidningar och gjorde flera långa reportageresor i början av sin karriär. Ett av de reportage som gjorde honom känd för en större krets var när han skickades till Spetsbergen 1947. Redan då hade folk börjat protestera mot isbjörnsjakten, och Lennart Nilsson var där och förevigade protesterna – och isbjörnarna.

Lennart Nilsson gjorde många fantastiska bildreportage och blev uppmärksammas även internationellt. När Dag Hammarskiöld 1953 installerades som generalsekreterare i FN fick Lennart Nilsson uppdraget att fotografera installationen åt det amerikanska magasinet Life.

Under perioden 1965-1972 var Lennart Nilsson kontrakterad av Life och gjorde flera uppmärksammade bildreportage om hjärtat, hjärtattacker, samt en rad andra serier om insidan av människokroppen. Även om bilderna om människan från foster till vuxen människa är det han är mest känd för så har han också gjort många prisade och berömda reportage om djur, växter och insekter. Lennarts bilder har visats på Åmåls fotofest två gånger tidigare och det är alltid lika spännande att se dem. Utöver Lennart Nilsson blir det ytterligare några fotografer, men några namn är inte klara att presentera ännu. Utöver Kulturhuset kommer det även att vara utställning i Kulturmagasinet.

Tony Berg

Att vara klimatsmart

Vi de få tillfällen jag behöver flyga så känner jag ingen skam. Jag åker gärna tåg men åker bil när jag behöver. Jag äter mat som innehåller animaliska produkter, utan att tveka. Rent krasst skulle man väl kunna påstå att jag inte är speciellt klimatsmart.

Men jag försöker vara mat-smart. Jag köper nästan aldrig hel- eller halv-fabrikat. Finns det närproducerade råvaror så väljer jag dem. Produkter som på något sätt produceras på felaktigt sätt ratas. Det kan vara att de innehåller onödiga ämnen såsom karragenan* eller palmolja*. Råvaror till nedsatt pris åker ofta ner i korgen när jag handlar. Väl hemma i köket så blir det till att vara kreativ. Allt som är inhandlat ska användas på något sätt. Basen i många rätter är en god buljong. Så även i den rätt jag ska tipsa om idag. För några veckor sedan köpte jag färska räkor och festade på. Av skalen kokade jag en god buljong som lades i frysen. Förutom skalen, som stektes i några minuter i lite olja, så tillsattes 1 liter vatten (3 dl. vitt vin kan med fördel tas med), morot, lök och vitlök. I min "pyttlåda" i frysen fanns lite selleri och fänkål samt stjälkar av dill. De fick också gå med i buljongkoket. I en annan pyttlåda låg lite fiskrens som också fick åka med i kastrullen. När allt kokat i tio minuter fick buljongen vila i en halvtimme. Sedan silades spadet av. Därefter fick buljongen koka ner så att hälften av vätskan återstod. När den svalnat så lades buljongen i frysen.

Till skillnad från buljongtärningar så är denna buljong fri från palmolja och annat med okänt ursprung.

När det sedan blev dags för att laga min saffransdoftande fiskrätt så plockades den frusna buljongen fram som skulle få umgås med dessa råvarorna till höger.

BeA Nilsson

Topp 10 vin till fisk med saffran

1. **Vicar's Choice Barrel Fermented Chardonnay 2016** (2188)
2. **Greywacke Wild Sauvignon 2015** (96275), Nya Zeeland, 189 kr. Betyg: 4+
3. **Château Coucheroy 2013** (4136), Frankrike, Bordeaux, Graves, 129 kr. Betyg: 4
4. **Bourgogne Les Ursulines Chardonnay 2016** (70131), Frankrike, 139 kr. Betyg: 4
5. **Covent des Jacobins 2018** (5798), Frankrike Bourgogne, 149 kr. Betyg: 4+
6. **Org d Rac Chardonnay 2017** (2930), Sydafrika Swartland, 99 kr. Betyg: 3+. EKO!
7. **Chignin Les 1er récoltants 2015** (90603), Frankrike Savoia, 229 kr. Betyg: 4+
8. **Tim Adams Semillon 2016** (90162), Australien, 159 kr. Betyg: 4
9. **Fraser Gallop Parterre Chardonnay 2017** (96245), Australien Margaret River, 189 kr
10. **Paul Cluver Estate Chardonnay 2016** (90047), Sydafrika Elgin, 169 kr.

Bra öl till fisk

- 1664** (1517) 14:20/flaska, 330 ml
1664 Blanc (1514) 17:60/flaska, 330 ml

Cider passande till fisk

Ciderday Night Fever (18014) Sverige 49:50/flaska, 330 ml

Mineralvatten

*Palmolja

Ett vegetabiliskt fett som utvinns från Oljepalmen. En billig produkt som kan användas för att framställa biodiesel men även som livsmedel. Det negativa är att mycket stora arealer av regnskog skövlas för att ge plats för odlingar av oljepalmen. Många djur- och växtarter men även människor får sina livsbetingelser förstörda. Plantagen och produktionsprocessen avger också en stor mängd växthusgaser.

*Karragenan (E 407)

Karragenan är ett broskartat, blekgult, slemrikt och proteinbindande ämne som utvinns ur de torkade rödalgerna *Chondrus crispus* (karragentång) och *Gigartina mamillosa* (vårig rödalga) vilka samlas in vid Irlands kuster ("irländsk moss"). Vid kokning löses karragenan till ett slem, som vid avkylning stelnar till gelé. Ämnet har vid flera tillfällen utvärderats av Världshälsoorganisationen (WHO) och har då bedömts som ofarligt. Det negativa är att ämnet kan orsaka gasbildning i tarmen. Djurförsök från början av 2000-talet tyder också på att ett ämne som bildas när karragenan bryts ner kan vara cancerframkallande. Men forskningsresultaten är omstridda och andra forskare hävdar att karragenan inte är cancerframkallande. WHO klassar karragenan som i princip ofarligt, men rekommenderar inte användning i barnmat. Det finns heller inget "nyttigt" i produkten. Att den används i mjölkprodukter med lägre fetthalt beror enbart på att den fungerar som konsistensgivare. Något man enkelt kan göra själv med att späda 40%-ig grädde med mjölk och använda andra konsistensgivare som vetemjöl, stärkelse från potatis och majs fungerar också bra.

Klimatsmart, saffransdoftande fiskgryta

(6 portioner)

BeAs Buljong

Vildfångad lax och torsk

Havskräftor och musslor

Morötter, salladslök och dill

Chili, saffran, salt, peppar,

Grädde 40%

Matvete

Så här lagar du:

1. Börja med att ta en bredbottnad kastrull och reducera grädden så att den börjar bli lite gulbrun i färgen.
2. Skala kräftorna, behåll klorna som en dekoration. Hetta upp lite olja i en kastrull och lägg i skalen. Låt dem fräsa en stund. Häll på lite vatten. Låt koka i 10 minuter. Sila av och lägg i tärnade morötter som får koka till dess att de fått rätt konsistens (lagom tuggmotstånd).
3. Tina buljongen. Komplettera med vätskan från kräftorna. Smaka av så att saltan är rätt. Lägg i den tärnade fisken och en bit hackad röd chili (välj styrka efter egen smak). Koka lätt i någon minut. Ta upp fisken och låt den vila. Lägg i morötter
4. Koka matvete enligt instruktioner för just den råvaran. Givetvis kan man använda ris eller kokt potatis om man föredrar det.
5. Den reducerade grädden ska nu få sällskap med buljongen. Ta lite i taget och smaka av tills det känns OK. Tillsätt en påse saffran. Låt puttra i några minuter.
6. När allt känns bra så läggs fisken och morötterna i saffranssåsen. Nu räcker det att det blir "serverings varmt".
7. Garnera med morotsstrimlor, som fått koka lätt i buljongen, samt hackat grönt från salladslöken och lite hackad röd chili.
8. Lägg upp fiskrätten snyggt på tallrikarna och komplettera med matvetet (eller vilket annat tillbehör om valts)

Smaklig måltid!

Upp i det blå med Terje

I varje nummer visar Terje Olsen en drönbild. I detta nummer är bilden från **Plantaget** i Åmål 28 december 2019.

Åmåls Bluesfest 2020 börjar ta form

Det var inga muntra miner i ledningen för Åmåls Bluesförening efter förra sommarens festival. Det blev ett hyfsat underskott när alla inkomster och utgifter var summerade. Efter lite tvekan bestämde sig emellertid styrelsen i bluesföreningen för att köra vidare.

– Vi hade eget kapital så att vi kunde täcka förlusten, men det är givetvis inte bra att festivalen inte går ihop, säger bluesföreningens tillförordnade ordförande, Thord Gårdebratt.

Arbetet med att boka 2020 års band tog fart redan i september förra året. Det har gått åt många kvällar med att lyssna på artister, leta band som är ute på turné under perioden för bluesfesten, kontakta bokningsbolag, boka flyg och hotell.

– Resorna är alltid en tung kostnad så i år har vi försökt och minimera resorna till och från USA, säger Agneta Andersson i bokningsgruppen. Vi har försökt hitta amerikanska artister på turné i Europa och det har fungerat ganska bra men vi har fortfarande några akter som reser från USA.

Bland de amerikanska akterna som är klara finns det i dagsläget tre artister som inte spelat på Åmåls Bluesfest tidigare. Det är gitarristen och sångerskan Joanna Connor, Duke Robillard som kompas av Wentus Blues Band samt Austin Cane. Ytterligare någon amerikan kan tillkomma.

Amerikanerna Lil' Jimmy Reed och Bert Deivert, båda har spelat på bluesfesten flera gånger tidigare. Lil' Jimmy Reed kommer att kompas av Jimmy Östlund, Ronny Eriksson, Daniel Karlsson och Albin Östlund. Bert Deivert spelar på gatubluesen samt i Kulturmagasinet, detsamma gör Austin Cane, Sofie Reed och Homesick Mac.

Bland övriga utländska artister har Åmål den stora glädjen att åter kunna presentera en av Skandinavians allra bästa akter just nu, danska Thorbjørn Risager & The Black

Tornado som är ett fantastiskt liveband som turnerar flitigt och det märks att detta är ett tight och sammansvetsat band. Från Norge kommer trion Busk, Eriksen & Sjøstrøm samt Geir Westby Band. Vidar Busk och Daniel Eriksen har spelat i Åmål tidigare, men det är första gången med denna sättning.

Finska Erja Lyytinen är en fantastisk gitarrist och sångerska som charmade Åmålspubliken när hon spelade i Åmål 2016. Ytterligare en utländsk debutant är klar för sommarens festival det är Jake Green Band från Danmark.

Bland de svenska artisterna är Rolf Wikström det största namnet. Han har spelat på bluesfesten många gånger tidigare och kommer i sommar att spela i terminalen på fredagskvällen.

Det finns också gott om kvinnor bland årets artister. Förutom nämnda Joanna Connor, Erja Lyytinen och Sofie Reed är även band som Lisa Lystam Family Band, Ida Bang & The Blue Tears, Among Lynx och Thilini Kvartett klara för festivalen.

En nyhet för sommarens festival är att den inleds i Kulturmagasinet redan på onsdagskvällen med Blues Town Juke Joint där Geir Westby Band, Lårkaka Blues och Fat Bull spelar.

– Fem dagar med blå himmel och blå musik, kan en sommar bli bättre, undrar Thord Gårdebratt.

Tony Berg

Klara artister Åmåls Bluesfest 2020

Joanna Connor (USA), Lil' Jimmy Reed (USA), Duke Robillard & Wentus Blues Band (USA/FIN), Austin Cane (USA), Bert Deivert (USA), Erja Lyytinen (FIN), Thorbjørn Risager & The Black Tornado (DK), Busk, Eriksen & Sjøstrøm (NO), Geir Westby Band (NO), Homesick Mac (SRB), Jake Green Band (DK), Roffe Wikström, Lisa Lystam Family Band, Knockout Greg & The Jukes, Ida Bang & The Blue Tears, Among Lynx, Sofie Reed, Honeyboy Slim & The Bad Habits, Thilini Kvartett, Göran Svenningssons Roots Riot, A Sense Of Blue Cream, Fat Bull, Lårkaka Blues, T-Bear & The Dukes, Göran Blues Band och Hot Dog Taylor. Fler akter tillkommer.

IDA BANG & THE BLUE TEARS, LISA LYSTAM FAMILY BAND OCH AMONG LYNX UNG SVENSK BLUES

Det finns gott hopp för den svenska blues framtid. Något som stryker under det är en handfull unga svenska bluesband där tjejerna tar mycket och välförtjänt plats. Bland sommarens artister finns Ida Bang & The Blue Tears, Lisa Lystam Family Band och Among Lynx.

Ida Bang & The Blue Tears har, precis som övriga band som nämnts ovan, spelat i Åmål tidigare.

Bandet bildades 2013 och har efter en försiktig start fått allt fler och större spelningar både i Sverige och utomlands.

Ida Bang sjunger med mycket inlevelse och en mogen röst, trots sin ringa ålder. Bandet har även vunnit Swedish Blues Challenge 2015 och representerade Sverige vid European Blues Challenge i Torrita di Siena i Italien det följande året. Någon seger blev det inte, men mycket beröm och positiva recensioner.

Ida Bang & The Blue Tears består för-

utom Ida av John Bernström, gitarr, Leo Henriksson, gitarr, Patrik Engström, bas samt Leo Sund, trummor.

Ett annat ungt svenskt band som är kända för att alltid leverera fantastiska konserter är Lisa Lystam Family Band som bara blir bättre och bättre.

Första gången Lisa Lystam gästade Åmål och bluesfesten var det som publik. Hon och kompisarna satt och jammade lite någonstans i centrum, nästa år, 2013, hade Nils Lönnsjö bokat in Lisa och två kompisar som Lisa Lystam Trio. Sedan dess har de spelat i Åmål vid flera tillfällen samtidigt som de blivit allt populärare i Sverige och utomlands.

I höstas släppte bandet sitt senaste album, "Lisa Lystam Family Band III" som är ett riktigt bra album där Lisa och bandet visar prov på sin bredd som band. Förutom Lisa Lystam på sång och munspel består bandet av Mattias Gustafsson, gitarr, Fredrik Karlsson, gitarr, Johan Sund, bas, och Patrik Thelin, trummor.

Among Lynx har ett tungt sound och drar sig inte för att blanda sin blues med rootsmusik, pop, rock, soul eller vad det är som kan passa för att skapa bandets sound.

De har en härlig attityd på scenen och det är lätt att förstå varför bandet går hem hos publiken. Evami Ringqvist har en tuff, rockig röst som passar som hand i handske till Among Lynx musik och bandets stämsång tar upp det hela ytterligare ett snäpp.

Among Lynx består av Moa Brandt, gitarr och körsång, Elin Öberg, munspel och körsång, Evami Ringqvist, sång och percussion, Amanda Savbrant, trummor och körsång samt Tove Brandt, bas och körsång.

– alla tre av dessa band har spelat hos oss tidigare och har blivit något av publikfavoriter. Det är också extra roligt att ha en så stor del av svensk blues framtid på en och samma festival, säger Agneta Andersson, för Åmåls Blues-förening.

Tony Berg

Erja Lyytinen

Publikfavoriten på bluesfesten igen

8-12 juli är det dags för Åmåls Bluesfest igen. Den 29e upplagan i ordningen. Bland årets artister finns några återvändare, däribland finska Erja Lyytinen och amerikanen Lil' Jimmy Reed.

– Jag tycker att vi fått till en bred och spännande mix, säger Åmåls Bluesförenings vice ordförande Thord Gårdebratt.

Erja Lyytinen fick många nya fans i Åmål vid sitt hittills enda besök på Åmåls Bluesfest sommaren 2016. Det har hänt en del efter det besöket. Bland annat spelade hon inför 80.000 personer hemma i Helsingfors nyårsaftonen 2017. Hon har även delat scen med Carlos Santana och snittar drygt 100 konserter per år.

Hon växte upp i en musikalisk familj

i den finska staden Kuopio. 2005 fick hon skivkontrakt med det tyska skivbolaget Ruf Records, sedan har det rullat på.

Erja har spelat in med David och Kinney Kimbrough, söner till den legendariske bluesmusikern Junior Kimbrough. Hennes album "The sky crying" utsågs till bästa europeiska bluesalbum och bästa hyllningsalbum av kanadensiska Blues Network Underground 2014.

Erja Lyytinen hamnade också på andraplats i brittiska Blues Matters listning av årets internationella bluesartister. Några år senare hade hon klivit upp till förstaplatsen på samma lista. I hemlandet har det blivit flera finska blues-titlar. Hon har fortsatt på den inslagna banan och går från klarhet till klarhet och det ska bli roligt att återse henne på stora scenen vid sommarens bluesfest. Erja kommer att spela på terminalen på fredagskvällen.

Tony Berg

HONEYBOY SLIM & THE BAD HABITS

Honeyboy Slim & The Bad Habits från småländska Vetlanda är ett bluesband som alltid får det att svänga. Bandets blues och rock har sina rötter i 1950- och 60-talen och blandar även in lite punk i sin musik även om basen alltid är bluesen.

Bandet bildades 2010 av medlemmar från banden Five Finger Discount och Jacob & The Jackals. Det förstanämnda bandet spelade punk-blues och Jackals hörde mer hemma i New Orleans-musikmix. Av dessa båda band och dess influenser blev det en spännande och fräsch mix.

Ganska tidigt började bandet turnera och har förutom

Sverige även gjort en hel del spelningar i Europa och USA. De har bland annat spelat på festivaler som High Rockabilly i Spanien, Berlin Blues Trash och Viva Las Vegas.

– Honeyboy Slim & The Bad Habits är ett spännande band, både att se och höra, och vi är väldigt glada över att de är klara för sommarens bluesfest, säger Thord Gårdebratt som är en av artistbokarna i Åmåls Bluesförening.

Bandet består av Jacob Steinwall, gitarr och sång, Josef Steinwall, gitarr och sång, Sven Andersson, bas, samt Linus Sollin, Trummor.

Tony Berg

Knockout Greg & The Jukes spelar på Åmåls Bluesfest i sommar.

Foto: Pelle Piano

Knockout Greg & The Jukes klara för bluesfesten

Nu börjar allt fler band bli klara för Åmåls Bluesfest. Knock-Out Greg & The Jukes är ett av banden som är klara.

För Greger Anderssons del var en gäst på hans skola i Gnesta en starkt bidragande orsak till att han fastnade för bluesen. Gästen var Sven Zetterberg som spelade gitarr, munspel och sjöng lite blues.

– Han satte sig på en stol framför oss barn och spelade. Han spelade som jag aldrig hört någon annan göra innan den dagen. Sven berättade också fantastiska historier om blues-legendarer som Howlin' Wolf och Robert Johnson med flera. Jag blev helt golvad av hans sätt att spela och låtarna. Från den dagen var det blues som gällde för mig. Sven sade till oss att börja samla skivor och lyssna på alla storheter, och det har jag gjort sedan dess, säger Greger Andersson.

Första egna bluesskivan var ett album med Johnny Winter, därefter blev det

Muddy Waters, Jimmy Reed och en lång rad andra bluesikoner. Han upptäckte också soul och country & western.

– Då hade jag redan min första el-gitarr och kort därefter bildade jag mitt första band tillsammans med min bror och några kompisar. Vi visste inte riktigt vad vi gjorde men vi övade dag och natt och några år senare gjorde vi vår första spelning på Pub Inn i Södertälje.

Då var det gitarr och sång som gällde för Greger. I takt med allt övande utvecklades både gitarrspelet och sången. Just sjungandet blev lite av tvång, då ingen annan i bandet kunde tänka sig att sjunga. När han var 20 hade han tröttnat på gitarrerna och bestämde sig för att börja spela munspel.

– Jag sålde alla mina gitarrer och ägde inte en gitarr på tio år, säger Greger Andersson. Det var inte helt lätt att få fason på munspelet i början, men han kämpade på och är idag en av Sveriges bästa på området.

Under många år var det Knock-Out Greg & Blue Weather som gällde.

Bandet spelade tillsammans i över 20 år. Det hann bli ett otal turnéer och sex album innan det tog stopp. Efter två decennier kände killarna att gnistan saknades så bandet lades ned. Greger gick ett steg längre, han lade av att spela musik helt och hållet under några år medan de andra medlemmarna i Blue Weather gick vidare till andra band.

Efter några år borta från musiken har lusten åter infunnit sig och numer har Greger Andersson två band han varvar mellan. Det ena är Knock-Out Greg & The Injectors där han dessutom börjat spela gitarr igen. I Knock-Out Greg & The Jukes är det munspel och sång som gäller.

Knock-Out Greg spelade på Åmåls Bluesfest redan under den första hälften av 1990-talet. Sedan dess har han spelat på bluesfesten med jämna mellanrum med en handfull olika band. Nu är det dags igen. Knock-Out Greg & The Jukes avslutar arenabluesen på fredag.

Tony Berg

Lil' Jimmy Reed vid ett av sina tidigare besök i Åmål, här tillsammans med vännen Klas Kihlberg, (Fat Bull) i dennes musikaffär när det begav sig.

Foto: Tony Berg

Lil' Jimmy Reed firar på Åmåls Bluesfest

Leon Atkins, mer känd som Lil' Jimmy Reed, föddes i slutet av 1930-talet i Hardwood, Louisiana och bor sedan många år tillbaka i Enterprise, Alabama där han förutom att spela blues också tillbringar mycket tid i sin frisörsalong där han både klipper sina kunder och berättar historier från sitt liv eller bara umgås med sin familj och vänner.

Uppväxten var tuff och han tog ofta sin tillflykt i musiken och då främst bluesen. På andra sidan gatan där Leon bodde med sin familj fanns en bluesklubb. Han satt ofta utanför och lyssnade på musiken som strömmade ut ur klubben. När han var sex år gammal gjorde en av musikerna på klubben en gitarr åt honom av en gammal cigarrlåda. Den övade Leon flitigt på och kärleken till musiken växte sig allt starkare.

Cigarrlådegitarren följde honom upp i tonåren. Först gick han i skolan, sedan jobbade han på sågverket och därefter den lokala skobutiken innan det fanns tid för läxorna. När allt det var avklarat fick han äntligen spela på sin gitarr.

En dag fick han en het ny gitarr av sin pappa. Den gitarren spelade han på så fort han fick chansen. Han lärde sig låtar på egen hand och fick även lite tips av några musiker som spelade på klubben.

Efter något år av övande på den riktiga gitarren fick han

chansen att spela för publik, och sedan har det bara fortsatt.

En av hans stora idoler var Jimmy Reed, och när Leon gick på Barber College i Little Rock, Arkansas, skulle han äntligen få chansen att höra sin idol spela live. Men det blev inte riktigt som Leon hade tänkt sig. Jimmy Reed var för full för att spela, men en av arrangörerna hade hört Leon spela vid tidigare tillfällen och bad honom hoppa in och spela istället.

Leon kunde rätt många av Jimmy Reeds låtar så han körde den repertoaren för publiken som älskade det de hörde. Det var också då han fick sitt artistnamn Lil' Jimmy Reed. Han har besökt Åmåls Bluesfest flera gånger tidigare och är alltid lika uppskattad av publiken.

Han har besökt Åmåls Bluesfest flera gånger tidigare och det brukar alltid bli en festlig touch på besöket då Leon har den goda smaken att fylla år vid tidpunkten för Åmåls Bluesfest.

– Lil' Jimmy Reed är en garant för gammal god traditionell blues och dessutom en utomordentligt trevlig herre, säger Thord Gårdebrat som sitter i bokningsgruppen.

Nämnas kan också att Åmåls egen blueskung, Fat Bull är klar för bluesfesten. Han kommer att ha med sig Richard Tehler, Klas Dannäs, Stefan Seger, Daniel Karlsson och Love Melin under sina konserter i samband med bluesfesten.

Tony Berg

Joanna Connor

Ett av toppnamnen på Åmåls Bluesfest sommaren 2020

Joanna Connor är en av USAs mest spännande kvinnliga bluesgitarrister och sångare för närvarande. I juli gör hon debut på Åmåls Bluesfest

Joanna föddes i Brooklyn, New York 1962. Hon växte upp i Worcester, Massachusetts och flyttade till Chicago, Illinois 1984. Där gjorde hon sig ganska snabbt ett namn som duktig gitarrist och sångerska.

Hon fick under åren spela tillsammans med blues-legendarer som James Cotton, Buddy Guy, Junior Wells och A.C. Reed. Sedan har det rullat på ordentligt för Joanna. 1987 startade hon sitt eget band och har med åren blivit allt populärare och fått en allt större publik. Det blir ofta runt 200 konserter per år om man räknar in kvällarna hon spelar på de lokala klubbarna hemma i Chicago. Däremellan hinner hon med att spela in skivor, vara mamma och turnera. Grunden i musiken ligger i bluesen, men hon kryddar gärna med lite gospel, rock, soul och funk.

Joanna är idag så etablerad på bluesscenen i Chicago att det är en självklarhet att besöka klubben Kingston Mines där Joanna spelar tre kvällar varje vecka när hon inte turnerar.

Det är två saker man inte får missa om man besöker Chicago. Wrigley Field (klassisk basebollarena) och bluesklubben Kingston Mines när Joanna Connor spelar.

2002 lämnade hon sitt första skivbolag, Blind Pig Records, som hon hade spelat in fyra album med och valde istället att signera ett kontrakt med det mindre, men oberoende, bolaget M. C. Records. Det ger Joanna en större konstnärlig frihet i sin musik.

Joanna och hennes band har ett rykte om sig att leverera allt en högoktanig show med stor variation som omgående får publiken med på noterna.

– Joanna är ett av våra toppnamnen i sommar, säger Thord Gärdebratt som är mycket nöjd med bokningen.

Tony Berg

Thorbjørn Risager and The Black Tornado

Tillbaka på Åmåls Bluesfest i sommar

Thorbjørn Risager & The Black Tornado har jobbat hårt för att komma dit bandet är idag. Numer ses det som ett av Europas bästa liveband och i sommar återvänder de till Åmåls Bluesfest.

15 års idogt turnerande har det hunnit bli för Thorbjørn Risager & The Black Tornado. Men är det ett bluesband, ett rockband eller ett soulband? Svaret på den frågan är nog ja på alla tre påståendena.

Bandet har varit en av Danmarks ledande musikaliska exportprodukter i många år nu. Utvecklingen fortsätter också åt rätt håll, det blir allt fler och större konserter för Thorbjørn Risager & The Black Tornado.

Det gäller att vara tidigt ute om man vill ha biljetterna när bandet spelar på klubbar och arenor då det de senaste åren allt oftare hänger en skylt med utsålt på entrén, eller anges samma sak på biljett-sidorna på nätet.

Några av de viktigaste faktorerna bakom bandets framgång är kontinuitet, originalitet, vänskap – men naturligtvis är det mest extraordinära Thorbjørns röst, som har fått recensenter och skribenter runt om i

världen att använda många olika jämförelser och uttryck. Det bästa är emellertid att bilda sig en egen uppfattning om varför Thorbjørn Risager & The Black Tornado blir allt populärare, och det är att se och höra bandet live.

Eftersom bandet fortsätter att släppa nya album, publicera nya livevideor på sin webbsida och Facebook och spela på otaliga klubbar och festivaler så finns det gott om chanser att kolla upp bandet även om det kanske inte finns någon konsert inbokad i närheten.

Vid sidan av Thorbjørn Risagers fantastiska röst har han också ett av de mest samspelta banden på den europeiska blueskartan. Sedan 2003 är det bara två medlemmar som bytts ut, så kontinuiteten finns där.

Inget nytt material tas ut på turné innan det är ordentligt inrepat i bandets lokal i Vesterbro i hjärtat av Köpenhamn. När alla är nöjda med arrangemanget är det dags att visa upp låten för omvärlden.

Thorbjørn Risager & The Black Tornado spelar på Åmåls Bluesfest fredag 10 juli. Missa inte detta fantastiska liveband.

Tony Berg

NIKLAS BERGSLAND

Ålder?

47 år.

Bor?

I centrala Åmål.

När började du spela?

– Jag tror det var sommarlovets mellan sexan och sjuan när jag fick min morbror Dick Nilssons trumset och öva på. Jag hade provat på det trumsetet under flera år när jag var hos mormor för det stod uppställt i Dicks rum. Men när jag fick låna det över en sommar började jag verkligen att försöka lära mig

Är du självlärd eller har du haft någon mentor?

– Både och. Jag är mestadels självlärd men tog några lektioner av Stefan Jacobson som hade några tekniska övningar som gjorde att jag kunde lära mig spela olika tempon med händer och fötter. Före det blev det gärna samma slagfrekvens på allt. Dan Magnusson har också betytt mycket för min utveckling som trummis genom lektioner och tips. En och annan video på Youtube har det också blivit. Jag vet att jag lånade en video med Totos trummis Jeff Porcaro av Roger Quick. Jag insåg att jag kan lära mig mycket av att titta på andra trummisar och hur de spelar, men det viktigaste är ändå att lyssna på hur de spelar och försöka ta till sig det.

Vilka var dina förebilder när du började spela trummor?

– Det första var det Peter Criss och sedan Eric Carr i Kiss. Jag gillade verkligen det bandet. De lät bra och såg coola ut på scen. Jag kommer ihåg att jag såg en konsert med The Who på tv och Keith Moon fascinerade mig. Jag lyssnade också mycket på Iron Maiden och trummisar som Clive Burr och tyvärr Dave Holland.

Vilken var den första konserten du spelade på?

– Det var i Norrtullsskolans aula i sjuan tillsammans med Eddie Torsson, Reine

Dahlberg och Love Tholin. Vi spelade några låtar av Black Sabbath och Judas Priest. Jag minns att jag var så nervös i början att det smattrade bra på bastrumman i början.

När var du första gången i en studio och med vilket band?

– Det var med bandet Red Eye som vi fick chansen genom ABF att spela in några låtar. Det var jag, Reine Dahlberg, Eddie Torsson och Joakim Ståhl. Jag kommer inte riktigt ihåg om det var i Dals Långed eller Bengtsfors. Dessutom var ett annat Åmåls-band, Kingstone, med och spelade in vid samma tillfälle.

Hur övar du idag, vad gör du för att utvecklas som trummis?

– Det egna övandet är nästan obefintligt. Jag blir förvånad över att det ändå går så bra att spela. Med band repar jag väl någon gång i månaden, men oftare inför spelningar, men jag kan känna att det är alldeles för sällan.

Vilka artister har du kompat?

– De flesta i Åmål, men jag har inte gjort särskilt många inlägg och kompat andra musiker förutom de band jag spelar i. Inte för att det är inte intressant, det har bara inte blivit så.

Vilka band har du varit eller är med i?

– Är inte säker på att jag kommer ihåg alla. Megalomania, Red Eye, Very Ape, Avenue, Magnolia, Decibelorkestern, Terrible Jones och Crassly Hest.

Vilken är din mest minnesvärda konsert?

– Det måste vara med Very Ape på den klassiska rockklubben The CBGB's på 315 Bowery på Manhattan i New York. (Här spelade band som The Ramones, Blondie, Patti Smith och många fler. och Ramones poserar framför entrén på ett av sina skivomslag. Klubben stängde 2006. Reds anm.) Det var riktigt stort, men det förstod jag nog först några år senare när man hört alla historier om klubben och vilka som spelat där. En annan minnesvärd konsert var på

en stor festival i Bilbao, också det med Very Ape.

Vilken typ av musik lyssnar du helst på?

– Just nu är det mest country och singer/songwriter, annars blir det mycket hårdrock och AOR. En favorit just nu är Moonica Mac.

Vilken typ av musik spelar du helst?

– Det är nog hårdrock, eller... numer är det kanske mest rock i alla dess former. Men det är egentligen roligt att spela allt. All musik har sin egen utmaning.

Har du något tips till nybörjartrummisen?

– Gå din egen väg. Inledningsvis är det bra att lära sig grunderna så att man har en grund att bygga på, men sedan känner jag att man ska spela och öva på det man känner för och gillar. Utan att någon skugga ska falla på musikskolor och liknande så var det inte riktigt min grej. Det var lättare att få utlopp för kreativiteten om man gjorde det man känd för. Att titta på andra trummisar och hur de spelar är också något som givit mig mycket och nu finns ju Youtube som är en källa till mycket bra information, inte minst när det gäller trumspel. Även om jag numer inte övar så mycket själv så är det något som är viktigt inte minst i början när man lär sig spela. Då tillbringades många timmar bakom trummorna. Det finns inget som är rätt eller fel egentligen ifråga om hur man ska lära sig och utvecklas som trummis, det som funkar för var och en är bästa sättet, en sanning är dock att det inte finns några genvägar.

Vad spelar du på själv?

– Jag har spelat på Pearls trumset i många år. Det senaste jag köpte är ett Pearl Wood Fibreglass. Där har jag en 26 tums baskagge, 16 tums golvpuke och en 13 tums hängapuka samt en Pearl Sensitone Aluminium-virvel. När det gäller cymbaler håller jag mig till Zildjian och använder två crashar och en ride samt hihat. Trumpinnarna är Vincent.

Tony Berg

Kim Wilde på turné

Kim Wilde slog igenom över en natt med sin debut-singel "Kids In America" som släpptes i januari 1981.

Kim Wilde växte upp i en familj där musiken alltid var närvarande. Hennes far är 1950-talsrockaren Marty Wilde och mor Joyce Baker var med i den brittiska gruppen The Vernon Girls. Nästan tio år före Kims genombrott hade hennes lillebror Ricky Wilde haft en hit med låten "I am an Astronaut", men då var han bara 11 år gammal.

Hon har fått European Platinum Award för att hon var den kvinnliga europé som sålde flest skivor under 1980-talet och genom åren har hon hunnit med att ge ut 14 album och en rad singlar.

Andra hits Kim Wilde haft genom åren är "Cambodia", "View From A Bridge", "You Keep Me Hangin' On", "You Came" och "Never Trust A Stranger" och några till.

Sverigeturnén i maj heter "Kim's Greatest Hits Tour". På repertoaren finns alla hennes hitlåtar från 1981 fram till 2020, en fantastisk nostalgitripp med tyngdpunkten på låtarna från 1980-talet.

I våra trakater finns det flera chanser att se och höra Kim Wilde. Fram med axelvaddarna.

Tony Berg

Onsdag 22 april, Rockefeller, Oslo
Fredag 24 april, Nöjesfabriken, Karlstad
Lördag 25 april, Trädgårn, Göteborg

Foto: MCA Records

Home Free (USA), 1/3, Konserthuset, Oslo
Simple Minds (SCO), 1-2/3, Sentrum Scene, Oslo
The Cadillac Three (USA) + **Austin Jenckes** (USA), 3/3, Pustervik, Göteborg
Simple Minds (SCO), 4/3, Partille Arena, Göteborg
The Cadillac Three (USA) + **Austin Jenckes** (USA), 3/3, Pustervik, Göteborg
The Savage Rose (DK), 6/3, Pustervik, Göteborg
Lisa Lystam Family Band, 7/3, Orangeriet, Borås
Ludwig Hart, 7/3, Nefertiti, Göteborg
Tom Russell (USA), 10/3, Bryggerhuset Syd, Halden
Big Thief (USA), 12/3, Pustervik, Göteborg
Smokie (UK), 13/3, Conventum Kongress, Örebro
Bryan Adams (CAN), 13/3, Scandinavium, Göteborg
King Dude (USA), 13/3, Musikens Hus, Göteborg
Rose Tattoo (AU), 14/3, Nöjesfabriken, Karlstad
Bo Kaspers Orkester, 14/3, Carlstad Conference Center, Karlstad
Miss Li, 14/3, Folkets Hus Kulturhuset, Trollhättan
Lloyd Cole (UK), 15/3, Konserthuset, Oslo
Steve 'N' Seagulls (FIN), 18/3, Pustervik, Göteborg
Samantha Fish (USA), 20/3, Valandhuset, Göteborg
Susan Köcher's Suprafon (DE), 21/3, Kontoret, Uddevalla
Dylan LeBlanc, 21/3, Pustervik, Göteborg
Tove Lo, 24/3, Rockefeller, Oslo
The Jesus and Mary Chain (SCO), 25/3, Trädgårn, Göteborg
Smith & Thell, 25/3, Folkets Hus, Trollhättan
Jack Vreeswijk, Brolle & Love Tholin, 26/3, Scalateatern, Karlstad
Hammerfall, 27/3, Partille Arena, Göteborg
Manfred Mann's Earth Band (UK), 28/3, Oslo Konserthus, Oslo
Mike & The Moonpies (USA), 29/3, Kontoret, Uddevalla
Jesse Malin (USA), 2/4, Pustervik, Göteborg
Jonathan Wilson Band (USA), 3/4, Pustervik, Göteborg
Red Kross (USA), 5/4, Musikens Hus, Göteborg
Magnum (UK), 11/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Magnum (UK), 13/4, Pustervik, Göteborg
Howard Jones (UK), 18/4, Trädgårn, Göteborg
Pendragon (UK), 19/4, Musikens Hus, Göteborg
The Sonics (USA), 21/4, Musikens Hus, Göteborg
Darling West (NO), 22/4, Bryggerhuset Syd, Halden
The Handsome Family (USA), 22/4, Musikens Hus, Göteborg
Kim Wilde (UK), 22/4, Rockefeller, Oslo
Kim Wilde (UK), 24/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Kim Wilde (UK), 25/4, Trädgårn, Göteborg
Danko Jones (CAN) + **support**, 24/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Andreas Jonsson & The Pink Cadillac Band, 25/5, Kulturmagasinet, Åmål
Brian Fallon & The Howling Weather (USA), 26/4, Pustervik, Göteborg
Skid Row (USA), 1/5, John Dee, Oslo
Joe Satriani (USA), 2/5, Rockefeller, Oslo
Caroline Anderberg Band, 8/5, Kulturbruk, Mellerud
Dan Reed Trio, 8/5, Backstage Rockbar, Trollhättan
Front 242 (BE), 10/5, Pustervik, Göteborg
Whitesnake + Europe, 12/5, Partille Arena, Göteborg
L. A. Guns (USA), 15/5, John Dee, Oslo
Axel Rudi Pell (DE), 17/5, Pustervik, Göteborg
Randy Newman (USA), 21/5, Konserthuset Studio 2, Köpenhamn
Los Lobos (USA), 21/5, Pustervik, Göteborg
Midge Ure (SCO), 22/5, Pustervik, Göteborg
Van Der Graaf Generator (UK), 23/5, Pustervik, Göteborg
Torsson, 29-30/5, Musikens Hus, Göteborg
Larkin Poe (USA), 30/5 Trädgårn, Göteborg
Lucifer (DE), 30/5, Pustervik, Göteborg
Keith Urban (AU), 31/5, Sentrum Scene, Oslo
Larkin Poe (USA), 31/5, Rockefeller, Oslo
Big Country (SCO), 31/5, Pustervik, Göteborg
Walter Trout (USA), 4/6, Valand, Göteborg
Social Distortion (USA), 8/6, Sentrum Scene, Oslo
Drive-By Truckers (USA), 14/6, Rockefeller, Oslo
Sting, 21/6, Trädgårn, Göteborg
Åmåls Bluesfest, 8-12/7, Åmål
Gwen Stefani, 15/7, Liseberg, Göteborg
Yusuf/Cat Stevens, 28/7, Liseberg, Göteborg
Rammstein (USA), 31/7 + 1/8, Ullevi, Göteborg

Med reservation för ändringar

Selfie: Saea Kalén Skoog

Sara Kalén Skoog

Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?

– Just nu är det nog mest Frida Hyvönens "Kvinnor och barn".

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Första skivan jag köpte helt själv, för egna pengar på fickan var Hearts "Brigade".

Och vart köpte du den?

– Det var på Skiv-O-Lina i Åmål.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Bästa skivan genom tiderna är ju nästan omöjligt att svara på. Det varierar ju från vecka till vecka. Men en som jag alltid kommer tillbaka till är Tom Waits "Closing Time".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Argh! Frågorna är för svåra. Det är så beroende av känslan för dagen, och givetvis sällskapet. Jag kan lätt gå igång på Doktor Kosmos "Ett enkelt svar:" eller "Socialmedicin". Men det kan lika gärna vara Green Day, Pink eller Buena Vista Social Club.

Bästa söndagsplattan?

– Något soft. Jag kan inte välja en artist, än mindre en platta, men Nina Simone, Nick Cave, Cornelis Vreeswijk och Bo Kaspers gör sig alla bra på söndagar.

Foto: Tony Berg

Peter Elfstedt

Åmål

Vad lyssnar du mest just nu?

– Joe Jacksons två första lp "Look sharp" och "I'm the man" samt Elton Johns plattor från första halvan av 1970-talet.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Första lp-skivan jag köpte var The Sweets "Desolation Boulevard".

Och vart köpte du den?

– Den köpte jag på Epa i Åmål sommaren 1975.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Världens bästa platta är The Rolling Stones "Beggars Banquet".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Perfekta plattor för lördagsparty är Syl Sylvain & The Teardrops självbetitlade album från 1981 och Peter Zaremba's Love Delegation "Spread the word" från 1986.

Bästa söndagsplattan?

– Det är J. D. Southerns album "Tenderness" från 2015.

Ny musik

Robbie Robertson **Sinematic** **(Universal)**

Det är inte ofta man kan lägga på ett nytt album med Robbie Robertson på skivspelaren och luta sig tillbaka i soffan och bara ge sig hän. Men när det väl händer är det väl värt den långa väntan. Jag gillar öppningslåten "I hear you ofint houses" där Van Morrison gästar. Deras röster matchar varandra på ett ypperligt sätt. Andra låten "Once we were brothers" känns som en berättelse om de gamla polarna i The Band.

Idag är det bara Robbie Robertson och Garth Hudson var i livet. Så då är det kanske lätt att bli lite nostalgisk. Texten handlar förvisso om ett fiktivt band men det känns som om det egentligen handlar om The Band. Jag blir hänförd av låten "Walk in beauty way" där Robbie låter körsångerskan Felicity Williams ta ordentligt med plats, vilken röst. "Shanghai blues" är en annan favorit där Robbies röst är precis så magisk som den är när han är som bäst.

Det blir en blandning mellan sång och prat med en härligt hes och cigarrdoftande röst. På det hela taget är det ett gediget album, väl värt väntan. Musicerandet är också på en hög nivå vilket inte är särskilt överraskande med musiker som Jim Keltner, Pino Palladino, Jim Wilson, Frédéric Yonnet, Derek Trucks med flera.

The Who **Who** **(Polydor/Universal)**

Idag är det bara Roger Daltrey och Pete Townshend som är kvar av originalmedlemmarna i The Who. Och några goda vänner är de inte. Albumet är inspelat utan att de båda varit i studion samtidigt. Det låter inte som ett recept för ett lyckat album. Man kan också undra vad som driver de båda herrarna.

De behöver knappast spela in albumet och turnera för pengarnas skull, så det måste vara musiken det hänger på. Men har de fortfarande det som krävs för att göra ett bra album, dessutom ett bra The Who-album? Ja, det vågar jag påstå. Låt vara att det inte är ett av deras bästa album, men absolut värt att ta till sig och lyssna på.

Inledande "All this music must fade" känns som en helgjuten Who-låt, och Roger Daltrey sjunger fortfarande otroligt bra, inte dåligt för en 75-åring. Det ska erkännas att det inte är en blivande klassiker, men det hade nog ingen förväntat sig, men det finns ett knippe bra

Jeff Lynne. Foto: Sony Music

rocklåtar på albumet och det är nog vad man kunde förvänta sig. Trots att det finns några godbitar på albumet skulle jag inte tro att mer än någon enstaka kommer att spelas under turnén till våren, men det är kanske inte så konstigt med tanke på vilken låtskatt The Who har att ösa ur.

Work Of Art **Exhibits** **(Frontier Records)**

För egen del upptäckte jag Work Of Art i samband med deras andra album "In progress" 2011. Det svenska AOR-bandet bjöd på ett briljant musicerande och klockrena låtar. Nu har de släppt sitt fjärde album, "Exhibits". Set här är ingret album som stressats fram i studion.

Det är mycket välproducerat och snyggt, ren världsklass. Låtarna är genomgående starka. "Another Night" är en av favoriterna. "Come Home", "If I could fly" och "Destined to survive" är andra favoriter.

Jeff Lynne's ELO **From out of nowhere** **(Columbia/Sony)**

När Electric Light Orchestra var som störst och bäst, under 1970-talet och en bit in på det följande årtiondet var det alltid lika roligt att komma hem med ett nytt album från skivaffären, ofta inköpt på LT-musik i skolbacken vid Södra skolan. Men ju längre 1980-talet led, desto mer urvattnat blev materialet. En och annan bra låt dök det väl fortfarande upp, men mer var det inte. Under många år låg också bandet i träda.

Jeff Lynne gav ut skivor under sitt eget namn, gjorde två album med Traveling Wilburys, och producerade album för sin Wilburys-kompis Tom Petty, George Harrison och Roy Orbison. Listan över artister han varit med och producerat album för är imponerande. Där finns namn som Regina Spektor, Joe Walsh, Paul McCartney, Bryan Adams, Duane Eddy, Brian Wilson och många fler.

Men hur är då "From out of nowhere"? Jo, det låter absolut som man förväntar sig att Electric Light Orchestra ska låta, på gott och ont. Visst är det tryggt att det gamla soundet finns där, men det innebär också att det inte finns särskilt mycket nyskapande på albumet, så då hänger det på låtmaterialet.

Dessvärre håller inte låtarna. "All my love" är lovande med sina Beach Boys-harmonier, men den lyfter aldrig riktigt. Låten hamnar i något konstigt mellantempo som krånglar till det. Lite mer av det klassiska ELO blir det på låten "One more time" som ändå är hyfsad.

Jeff Lynne var begåvad nog att inleda albumet med titellåten "From out of nowhere" som är skivans bästa låt. I övrigt är det dessvärre ganska slätstruket.

Van Morrison **Three chords & the truth** **(Exit/Caroline International)**

Van Morrisons storhet går inte att förneka. Denne artist har genom åren levererat en rad klassiker och fantastiska låtar. Men på senare år har det inte varit lika roligt. Men nu är ordningen återställd. På nya

"Three chords & the truth" är han tillbaka i gammal god form. Ett knippe riktigt starka låtar inleds med "March winds in february" sedan rullar det på. På "Fame will eat the soul" bjuds vi på en duett med Bill Medley. En av mina stora favoriter på albumet är "In search of Grace". I den stilen fortsätter det. Albumet innehåller många låtar som kommer att spelas flitigt framöver, inte minst hemma hos mig. För alla gamla Van Morrison-älskare är detta album ett måste. För er som inte upptäckt honom än kan detta vara en riktigt bra inkörsport.

Miranda Lambert **Wildcard** **(Sony Music)**

Miranda Lambert är en av den moderna countrys bästa artister. Hon har en förmåga att hitta låtar som är medryckande och spännande och har på sina senaste album, inklusive "Wildcard" tuffat till sitt sound en hel del. Glöm det klassiska countrystuket. Det är så mycket mer än country. Hon flirtar med såväl pop som rock och har en del goa gitarr-riff i sina låtar. Det blir riktigt tydligt på "Mess with my head". Texter med glimten i ögat finns det också, inte minst "Way too pretty for prison" som handlar om att det är bättre att låta någon annan ta livet av pojkvännen som är ute och vänstrar och är allmänt strulig, allt för att slippa skaka galler.

Riktigt rockigt blir det i "Locomotive" som är en medryckande upptempo. Här kommer verkligen Mirandas röst till sin rätt.

"Pretty bitchin'" är en annan låt som är lite rockigare med ett härligt groove.

Det finns givetvis en del lugnare låtar med på albumet som är mer av den stil Miranda levererat tidigare. Vackra, ofta spröda, berättelser om vanligt folk och dess vedermödor, en och annan olycklig förälskelse flimrar också förbi. "Dark stars", "Bluebird" och "Tequila does" är en handfull klassiska countrylåtar, för den som sukter efter det. Ett gediget hantverk som rör sig över flera genrer men som står med båda bootsen tryggt i countryn.

The Allman Betts Band **Down To The River** **(BMG)**

Äpplet faller inte långt från trädet. The Allman Brothers Band var ett av de största amerikanska banden på 1970-talet. Nu är det dags för sönerna att ta över. The Allman Betts Band bildades av Devon Allman, Duane Betts och Berry Duane Oakley, alla tre söner till original-medlemmar i Allman Brothers Band. Gregg Allman, Dickie Betts och Berry Oakley, så de har fått sydstatsrocken i blodet, och det märks. Bandet görs sedan komplett av John Ginty, Johnny Stachela, John Lum och R. Scott Bryan.

Låtarna är till största delen skrivna av Devon och Duane tillsammans med singer/songwritern Stoll Vaughan. Undantagen är "Autumn breeze" av Charles Williams och Tom Pettys "Southern accents". Styrkan i albumet ligger i de fyra inledande låtarna som är i en klass för sig. Det är "All night", "Shinin'", "Try" och "Down to the river".

Ett utmärkt debutalbum killarna för verkliga arvet från sina fäder vidare.

Sunny Leigh Shipley **Out of the sky** **(Cherry Bomb Records)**

Det finns egentligen inte så mycket att säga om Sunny Leigh Shipley, mest kanske för att jag inte vet så mycket mer än att det är amerikanskans debutalbum och att det är riktigt bra. Här handlar det rakt igenom om traditionell country där tillbakalutade arrangemang kryddas med en röst som är den perfekta toppingen på denna anrättning. Vacker, spröd men samtidigt stark och klokren. Perfekt soundtrack till en lugn hemmakväll när kylan gör sig påmind utomhus. En kopp te, något bra att läsa och sedan Sunny Leigh Shipley på stereon. Det är myskväll det.

The Allman Betts Band. Foto: Martin Lewis

North Mississippi Allstars **Up and rolling** **(New West Records)**

Rootsrock och blues i en härlig kombination, som det brukar vara när North Mississippi Allstars står för underhållningen. Bröderna Luther och Cody Dickinson är kärnan i North Mississippi Allstars. Till gruppen kan man också räkna Carl Dufrene och Sharisse Norman. De har den goda smaken att omge sig med en rad eminenta musiker på albumet. Här finns gäster som Duane Betts, Cedric Burnside, Roosevelt Collier, Tierinii och Tikyra Jackson. Dessutom gästar Jason Isbell och Mavis Staples på albumet.

Luther Dickinson var även med på Seasick Steves album "Can U cook" och följde även med Steve och Dan Magnusson ut på turnén efter skivsläppet. Luther är också med och spelar på Seasick Steves nya album som släpps om någon månad.

"Up and rolling" bygger på en serie fotografier av Wyatt McSpadden från 1996. Han åkte till norra Mississippi för att fotografera lokala musiker. Där träffade han på bröderna Dickinson, söner till den kände producenten Jim Dickonson som bland andra producerat The Replacements och Big Star och även varit studiomusiker åt The Rolling Stones och Bob Dylan. De visade McSpadden runt bland sina lokala inspirationskällor och vänner som Otha Tyner, R. L. Nurnside och Junior Kimbrough. En del av bilderna från denna resa medföljer som delar av skivomslaget.

Låtarna på albumet är en blandning av eget material och låtar av de gamla legendarerna. De har lånat två låtar av R. L. Burnside, "Peaches" och "Out on the road". "Lonesome in my home" är skriven av Junior Kimbrough. De gör också covers på låtar av Roebuck Staples, Walter Jacobs och Rev. Thomas A. Dorsey. Övriga låtar är skrivna av bröderna Dickinson med bland andra Otha Turner, Alvin Youngblood Hart och Boo Mitchell med flera.

När allt det är sagt, hur är musiken. Jo, förhållandevis traditionell rootsrock med starka låtar och en känsla av att det var ganska roligt i studion. Det svänger gott om "What you gonna do?" Som är en duett med Mavis Staples.

Topparna på albumet är för min del tolkningen av R. L. Burnside "Peaches", "Mean old world" med Jason Isbell och Duane Betts samt "Call that gone". Albumet känns lekfullt och otvunget och växer för varje spelning.

Mikaela Finne **Mikaela Finne** **(Egen utgivning)**

Första gången jag hörde Mikaela Finne var jag helt övertygad om att detta var en ung tjej med rötterna i den amerikanska countryn. Delvis hade jag kanske rätt. Musikaliskt hör hennes musik verkligen hemma i country-genren. Men amerikansk? Icke. Mikaela är född och uppvuxen i Sundom på den finländska västkusten, men bor numer i Stockholm. Frågan är hur långlivad hon blir i Sverige. Även om det finns många

som gillar den här musiken i Sverige så är det i USA man kan bli riktigt stor med den musik Mikaela bjuder på. Det är också svårt att tro att detta är ett debutalbum. Det känns som om detta vore något hon gjort i många år. När det gäller att spela och sjunga är det säkert så, hon började skriva låtar redan som 13-åring. Men det är trots allt ett debutalbum, och dessutom ett album där hon själv står för utgivningen, utan stöd av något skivbolag.

Det är självklara countryrocklåtar som är väldigt lätta att ta till sig. "Package full of heartache" är en riktigt stark låt, som mycket väl skulle kunna leta sig in på topp-listorna i USA, om den tar sig dit. "Home sweet home" behandlar den längtan hem som ibland infinner sig. Där man verkligen känner sig om hemma och kan vara trygg som det skulle behövas. "Stay" är lite snabb som klockren, en låt som snabbt letade sig in på favoritlistan på Spotify.

Hon gör också en version av Bruce Springsteens "Further up on the road" som känns som klippt och skuren som ett soundtrack till en amerikansk film om drömmar och kärlek i den amerikanska södern utefter dammiga grusvägar förbi övergivna hus, en och annan vägkrog under den stekande solen. En bra cover. Jag kan bara hoppas att fler får upp ögonen för Mikaela Finne, för det är ett album och en singer/songwriter som verkligen är värd att lyssna på.

Eminem

Music To Be Murdered By (Interscope)

Eminem är en av få rappare som jag alltid gillat. Andra har glimtat till för mig, men Eminem har något som alltid lockar i sin puls och sina beats. "Music to be murdered by", Eminems elfte studioalbum, är på inget vis något av hans bästa album, men det är en herre som har en hög lägstänivå. Han tillhör de amerikaner som efterlyser striktare vapenlagar som i "Darkness".

En av Eminems styrkor har alltid varit en mästare på ironiska och satiriska texter något han fortsätter med på sett album.

Andra spåret, "Unaccommodatin", fastnar omgående. Jag gillar verkligen pulsen och Young M.A. tillför ytterligare attityd till låten. Ännu ett samarbete blir det på nästa låt, "You Gon' Learn" där Royce Da 5'9" och White Gold medverkar. Det tar några genomlyssningar innan låten börjar fastna, sedan sitter den. Ett mer oväntat samarbete, åtminstone för mig, blir det på "Those Kinda Nights" där Ed Sheeran gästar. Låten är rätt ok, men på något vis känns den malplacerad. Jag hade nog gillat den mer som en fristående låt, men den passar inte riktigt in på albumet.

"Leaving Heaven" med Skylar Grey är en annan favorit där Eminems rappande bäddas in på ett ypperligt sätt av Skylars smekande röst. Men så mycket roligare än så blir det inte. Det finns tre låtar jag verkligen gillar, men inte mycket mer. "Music To Be Murdered By" är dessvärre ett av Eminems svagare album.

Bill Fay

Countless branches (Dead Oceans/Playground)

Bill Fay debuterade 1970 med ett riktigt bra självbetitlat album som året efter följdes upp av lysande "Time of the last persecution", men ingenting hände och karriären dog ut. Sedan förblev det tyst fram till slutet av 1990-talet då albumen gavs ut igen, och denna gången fick de betydligt större uppmärksamhet och karriären tog så småningom fart igen.

Nu har han släppt sitt sjätte album "Countless branches" och det är en riktig feel-goodplatta. Lugnt och tillbakalutat, sprött, ärligt och stundtals lite vemodigt, men så fantastiskt vackert.

Mina absoluta favoriter på albumet är "How long, how long" och "Filled with wonder once again" men hela albumet är fantastiskt bra. De tio

Drive By Truckers. Foto: Andy Tennille

spår som utgör albumet har inte en dålig låt.

Det är kanske inte något större fel på de sju bonuslåtarna som följer med, men för min del hade de kunnat kvitta. Med sin orkestrering passar de inte riktigt in i sammanhanget. De är för all del inte dåliga, men de hör ju egentligen inte till albumet så varför röra till det? "Countless branches" är ett album som älskare av laidback singer/songwriter inte får missa.

Bombay Bicycle Club Everything else has gone wrong (Island Records)

Bombay Bicycle Club tog en ganska lång paus efter albumet "So long, see you tomorrow", men förra året började medlemmarna spela ihop igen, och träffarna blev till låtar då kändes det ganska naturligt att gå in i studion och spela in låtarna. Resultatet är "Everything else has gone wrong".

Albumet är ett gott hantverk som vittnar om att bandet fortfarande kan skapa bra musik. Inledande "Get up" är en svängig låt som känns som om den vore jammad fram i studion. "Is it real" fortsätter i samma stil lite mer tempo med spännande produktion och körer.

"Eat, sleep, wake (nothing but you)" är i mitt tycke albumets bästa spår. En låt som handlar om den typen av förälskelser som tar över ens person helt och hållet när allt handlar om personen man är kär. Jobbigt och underbart på samma gång. "I worry bout you" går vidare i lite samma tema men här handlar

det mer om att man är bekymrad för sin familj och sina nära.

Just texterna är kanske det som utvecklas mest sedan förra albumet. De känns ärliga och eftertänksamma. Att sedan musiken för det mesta bäddas in i texterna i en vacker ram gör givetvis sitt till.

Inget negativt? Jodå, det känns som om albumet kanske skulle ha lite mindre puts och kanske byta ut ett par av de svagare låtarna, som inte alls håller. Ett godkänt hantverk, men inte riktigt så bra som jag hoppats på.

Drive-By Truckers The Unraveling (Border)

Drive-By Truckers levererar, som alltid, fantastiskt vackra och tilltalande låtar även om texterna ofta handlar om allvarliga ämnen, inte minst hur USA ser ut idag.

Trumpland, det vill säga den amerikanska södern, så är de inte nådiga i sin kritik av sin president och hans sätt att söndra deras land.

De har onekligen bränsle till sina texter i vad som sker i USA för närvarande. Droger, skolskutor, internerade invandrare, listan kan göras lång.

Normalt brukar inte så politiskt laddade låtar bäddas in i så vackra melodier som är fallet på "The Unraveling", men det fungerar och jag är helt övertygad om att budskapet går fram med all önskvärd tydlighet, åtminstone hemma i USA. "The Unraveling" är ett album jag varmt rekommenderar.

Pet Shop Boys Hotspot (X2/Border)

Redan på inledande låten "Will-o-the-wisp" får jag 1980-talsvibbar. Duon låter precis som den gjorde under storhetstiden. Jag gillade verkligen Pet Shop Boys fyra-fem första album. Det var enkel men klockren pop med snygga melodier, lysande produktion med Neil Tennants lätt igenkännbara sång.

Mycket är sig likt. Neil Tennant lika bra som tidigare. Produktionen är också lika bra och ljudbilderna, kanske till och med bättre än den varit sedan de första albumen.

Så visst borde "Hotspot" vara en blivande klassiker? Nej, dessvärre. Det finns en sak som gör att detta album inte kommer att hamna uppe bland Pet Shop Boys bästa. Låtarna. På den fronten är det inte som det en gång var. Neil Tennant och Chris Lowe har inte förmåga att skriva låtar som bara fastnade och sedan var nästan omöjliga att få ut ur huvudet, så är det inte längre. Det ska erkännas att det finns några bra låtar, men de är ändå inte i närheten av låtar som "West End girls", "It's a sin", "Go west" och "Always on my mind". Så även om albumet är ok kommer det nog inte dröja innan jag helt glömt bort det.

Black Lips Sing in a world that's falling apart (Fire/Vice)

Black Lips är långt ifrån traditionell country även om berättarpunkterna finns där. Bilden jag målar upp för mig själv är en rökig

och nedgången Honky Tonk-bar i en liten stad ute på de stora vidderna i Texas en vanlig lördagskväll. Utanför står ett gäng halvrostiga gamla pickuper bredvid några motorcyklar och ytterligare några bilar. På verandan sitter några gamla gubbar och spelar poker. När du kommer in i baren är det mörkt, sunkigt och rökigt. På scenen, bakom ett hönsnät, står ett band och gör sitt bästa för att få fart på publiken som stundtals hör lika bra som bandet. I den miljön skulle jag kunna tänka mig att höra musiken från Black Lips senaste album. Det behöver inte på något vis vara negativt, tvärtom.

Istället för den vanliga countryn handlar det här mer om energi, gärna lite skitigt sound. Jag skulle till och med våga mig på att påstå att det är skivor som denna som för countryn framåt med nya influenser och som vågar bryta mot de många regler som finns, inte minst inom den traditionella amerikanska countryn som är långt ifrån öppen för nymodigheter och förändringar.

"Get it on time" är i mitt tycke albumets bästa låt och nog märks det att de en gång i tiden lyssnat på Bob Dylan. "Angola rodeo" och "Georgia" är två andra favoriter. Den sistnämnda är uptempolåt i gammal klassisk countrystil, men med lite mer stänk än vanligt. Ett spännande album som säkert inte kommer att tilltala de som gillar traditionell country som Jim Reeves och de herrarna, men tänk en skitigare och råare Dwight Yoakam så är vi kanske nära sanningen. Ett album väl värt att ge en chans.

Fleetwood Mac Gothenburg 1969 (Border)

Det här handlar om ren nostalgi. Fleetwood Mac live på The Cur Club i Göteborg 2 november 1969. En dryg timmes härligt bluesrock-sväng. Efter ungefär 24 minuter av konserten hade bandet bara avverkat två låtar, "Rattlesnake shake" och "Underway" så det handlade mycket om att ha roligt på scen och se vart det hela tog vägen. Det märks att bandet hade kul och bara följde känslan för stunden.

Ytterligare ett längre stycke ren improvisation kom lite senare under konserten följt av en tiominuters-version av "Coming your way". Höjdpunkterna är "Red hot mama", "Albatross" och avslutande "Oh well" som förmligen sprutar av energi och attityd.

Kesha. Foto: Sony Music

Kesha High road

(Kemosabe/RCA/Sony)

På det föregående albumet "Rainbow" blandade Kesha genrer hejvilt, det funkade då, och det gör det även på "High road".

Låt vara att detta är ett album som inte är helt lätt att ta till sig eftersom det blandas friskt och flitigt med allt från pop och rap till country och rock. Det kommer nog inte bli ett album jag lyssnar på som helhet särskilt många gånger, men det finns onekligen några riktiga guldkorn.

Albumets absolut bästa låt i mitt tycke är duetten med Sturgill

Simpson, "Resentment", där även Brian Wilson och Wrabel är med.

Även "Cowboy blues" är en låt som fastnar redan efter ett par genomlyssningar. Ytterligare ett par låtar växer efter några gånger till, men mer än så blir det inte för mig.

Å andra sidan är detta knappast ett album där jag tillhör målgruppen så jag är övertygad om att Kesha trogna fans kommer älska skivan.

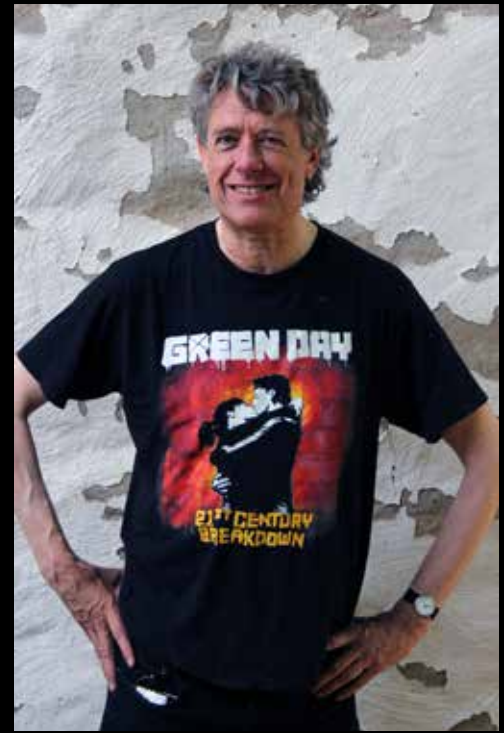
Artists for Peace and Justice Let the Rhythm lead: Haiti song summit vol 1

(Warner)

APJ är en ideell organisation av artister som arbetar för fred och

sociala rättvisor i världen. Albumets behållning går att hjälpa fattiga byar på Haiti med hälsovård, skola och annat ett samhälle behöver för att fungera. Musiken då? Jo, det är ett album som är mycket lätt att ta till sig. Med artister och låtskrivare som Jackson Browne, Habib Koité, Jonathan Wilson, Jenny Lewis, Raúl Rodríguez med flera hade jag rätt höga förväntningar på albumet, och de infrias. Favoriterna är Jackson Brownes "Love is love", Raúl Rodríguez "El Viajero" och Jonathan Wilson "Goddess at the wheel". De låtarna är topparna på ett album som är helgjutet och fängslande från början till slut.

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt? Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plätning.

Ann Johansson, Anneli Kempe, Anki Bohm och Sissi Ström nöjda efter en seger för Vikens damer, tidigt 1990-tal.

Foto: Tony Berg

Nöjda handbollstjejer från IFK Åmål efter segern i IF Vikens inomhusturnering i fotboll Prisa Cup. Övre raden: Marianne Jansson, Maria Edvinsson, Thorbjörn Olsson, Eva-Lena Johansson, Ilona Gillberg, Tony Berg och Elisabeth Nilsson. Främre raden: Katarina Karlsson, Inger Widedal, Cathrin Nilsson, Marie Nyhlén och Marita Gillberg. Liggande: Ing-Marie Hult.

Foto: Privat

Tema: Svartvitt

Baretta Magazines fototävling är öppen för alla fotografer, amatörer som proffs. Tävlingsledning och jury är Baretta's redaktion samt representant för Åmåls Fotofest. Reglerna ser du nedan. Vinnaren får ett reportage i nästkommande nummer av Baretta (nr 8) samt en plats att ställa ut bilder på Åmåls Fotofest 2-9 maj 2020 samt fotoboken Åmål från Tilt-fotografernas horisont. De fotografer som blir placera på 2-5:e plats får sin prisade bild publicerad i Baretta Magazine nr 7 samt fotoboken Åmål från Tilt-fotografernas horisont. Juryns beslut kan inte överklagas. Det kostar ingenting att delta i Baretta Magazines fototävling. Du som tävlande får skicka in flera bidrag om du vill. En fotograf kan dock bara vinna ett pris i tävlingen.

Genom att delta i tävlingen godkänner du följande regler:

- Alla tävlingsbidrag ska vara fritt tillgängliga för publicering i Baretta Magazine samt på Baretta Magazines Facebook och Instagram. Vi kommer bara att publicera de bilder som prisas, men genom att delta i tävlingen godkänner du som fotograf att prisade tävlingsbilder får publiceras i Baretta Magazine samt på Baretta Magazines Facebook och Instagram utan kostnad. Givetvis kommer fotografens namn att anges i samband med en publicering.
- Du måste själv ha upphovsrätten (tagit) bilden/bilderna och ha full ständiga rättigheter av eventuella personer på bilden att delta i Baretta Magazines fototävling.
- Det är tillåtet med färgkorrigeringar, uppskärpningar och beskärningar. Om bilden är justerad på annat sätt än nämnt i denna punkt ska detta anges i samband med att bilden skickas in till tävlingen. Rena montage eller kollage är inte tillåtna.
- Du är över 18 år. Om inte ska du ha målsmans tillstånd att delta i tävlingen. Detta godkännande ska mailas av målsman till tävlingsadressen separat.
- Juryns beslut kan inte överklagas.
- Om någon av ovanstående regler bryts har tävlingsledningen rätt att plocka bort bilden/bilderna från tävlingen.
- Vi tar bara emot digitala bilder via e-post till vår angivna tävlingsadress.
- Bilderna ska vara i tryckupplösning. Minst 3000 pixlar på den kortaste sidan.
- Bilder som inte följer det angivna temat kommer inte att bedömas.

Så här deltar du:

Maila in ditt/dina tävlingsbidrag till Barettamagazine@gmail.com senast fredag 17 april 2020.

Ange Namn och ort samt namnge var och en av dina inskickade bilder.

Vi kommer att besvara ditt mail och meddela att vi mottagit bidragen.

Vi kommer också att meddela de som vunnit priser via e-postadressen vi fått bidraget från.

Lycka till!

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

**Nästa nummer av Baretta Magazine kommer i maj
Tipsa oss gärna om evenemang, porträtt och annat
barettamagazine@gmail.com**

baretta
magazine